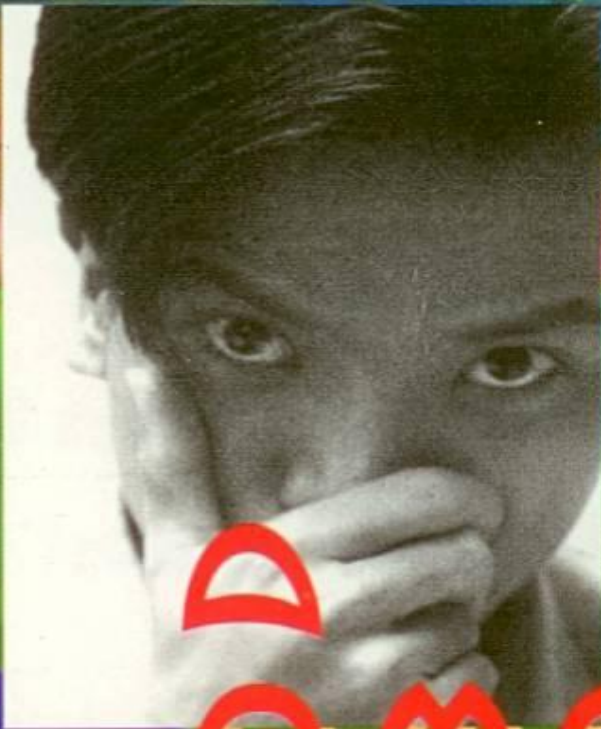

Meet
Your
Conscience

เผชิญ

จิตสำนึก

วอร์เรน ดับบลิว เวียร์สปี

อภินันทนาการ

จาก

พระคริสตธรรมกรุงเทพ

เนื่องในโอกาสฉลองครบรอบ 25 ปี

ในพันธกิจ

แห่งการพัฒนาผู้รับใช้พระเจ้า

“ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์”

(อฟ.3:20)

(ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร)

ผู้อำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพ

เผชิญ **จิตสำนึก**
เผชิญมนุษย์

By *Warren W. Wiersbe*

โดย วอร์เรน ดับบลิว เวียร์สบี
แปลโดย ชุมแสง เรืองเจริญสุข

หนังสือ
เผชิญจิตสำนึก

แปลจาก

Meet your Conscience

By Warren W. Wiersbe

โดย วอร์เรน คับบลิว เวียร์สบี

แปลโดย ชุมแสง เรืองเจริญสุข

เรียบเรียงโดย IBS

มิถุนายน 1996

สงวนลิขสิทธิ์

Meet Your Conscience:

Copyright 1983

By Warren W. Wiersbe

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย

องค์การอมตธรรมเพื่อชีวิต (IBS)

ตู้ ป.ณ. 4-58 สามเสนใจ กรุงเทพฯ 10400

โทร. 279-3848, 279-7909 โทรสาร 617-0428

ร่วมกับ

แผนกวรรณกรรม พระคริสตธรรมกรุงเทพ

203/1 ซอยศึกษาวิทยา ถนนสาทรเหนือ

บางรัก กรุงเทพฯ 10500

โทร. 235-3852, 236-7944-5

โทรสาร 237-1577

สารบัญ

บทที่ 1 กฎภายใน	7
บทที่ 2 ของประทานจากพระเจ้าสำหรับท่าน	13
บทที่ 3 จิตสำนึกผิดชอบที่ดี.....	20
บทที่ 4 จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ.....	26
บทที่ 5 จิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง	33
บทที่ 6 จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย.....	40
บทที่ 7 จิตสำนึกผิดชอบและพันธกิจ	47
บทที่ 8 จิตสำนึกผิดชอบและรัฐบาล.....	54

จิตสำนึกผิดชอบหรือมโนธรรมในพระคัมภีร์ใหม่

ยอห์น 8:9

กิจการ 23:1;24:16

โรม 2:15,9:1;13:5

1 โครินธ์ 8:7,10,12,10:25,27,28,29

2 โครินธ์ 1:12;4:2;5:11

1 ทิโมธี 1:5,19;3:9;4:2

2 ทิโมธี 1:3

ทิตัส 1:15

ฮีบรู 9:9,14;10:2,22;13:18

1 เปโตร 2:19;3:16;21

บทที่ 1 กฎภายใน

“ฉันอยากมีกฎเกณฑ์ภายใน ซึ่งเป็นสิ่งที่คอยเฝ้าระวังยาเกรงพระเจ้า”

เมื่อชาลส์ เวสเลย์เขียนถ้อยคำเหล่านี้ ท่านกล่าวถึงความจริงเกี่ยวกับจิตสำนึกผิดชอบ อิมมานูเอล คานท์ นักปราชญ์ชาวเยอรมันเขียนไว้ว่า “มีสองสิ่งที่สร้างความอัศจรรย์ใจและความพิศวงอย่างไม่รู้จักจบสิ้นคือ ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดาวเบื้องบนฟากฟ้าและกฎแห่งจริยธรรมภายในตัวฉัน”

มีบางสิ่งที่อยู่ภายในดวงใจของมนุษย์ทุกคนที่คอยชมเชยเราเมื่อทำในสิ่งที่ถูกต้องและตำหนิเราเมื่อเราทำสิ่งที่ไม่ถูก สิ่งดังกล่าวเราเรียกกันว่า “มโนธรรม” หรือ “จิตสำนึกผิดชอบ”

คำว่า “จิตสำนึกผิดชอบ” หรือ “มโนธรรม” นี้พบ 32 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ภาษาอังกฤษ ฉบับคิงเจมส์ และใช้โดยอัครทูตเปาโลถึง 21 ครั้ง ถ้าเราต้องการประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตคริสเตียน เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับเรื่องจิตสำนึกผิดชอบและบทบาทของมัน

ข้าพเจ้าต้องการอภิปรายสองหัวข้อเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คือเรื่องคำจำกัดความของจิตสำนึกผิดชอบ และเรื่องลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบตามที่มีบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ ถ้าเราเข้าใจความหมายและการทำงานของจิตสำนึกผิดชอบความเข้าใจนี้ก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้

คำจำกัดความของจิตสำนึกผิดชอบ

ท่านไม่สามารถหลีกหนีจิตสำนึกผิดชอบของท่านได้ท่านจะต้องอยู่กับมัน ท่านอาจโต้แย้งกับมัน ท่านอาจทำให้จิตสำนึกผิดชอบของท่านมัวหมอง หรือทำให้จิตสำนึกผิดชอบของท่านแข็งกระด้างได้ แต่ท่านไม่สามารถขจัดมันออกไปจากตัวท่านได้เลย มันอาจทำงานผิดปกติแต่มันจะยังอยู่กับท่านเสมอ เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจที่จิตสำนึกผิดชอบในชีวิตบางคนไม่ได้ทำงานอย่างที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์

จิตสำนึกผิดชอบคืออะไร? คำว่า “จิตสำนึกผิดชอบ” (Conscience ในภาษาอังกฤษ) มาจากภาษาลาตินสองคำคือคำว่า คัม (Com) ที่มีความหมายว่า “ด้วย” หรือ “ด้วยกัน” กับคำว่า ชิโอ (Scio) หมายความว่า “ฉันรู้” ดังนั้นความหมายจากภาษาลาตินมาถึงภาษาอังกฤษจึงหมายถึง “รู้ด้วย” หรือ “รู้ด้วยกัน” รู้ด้วยกันกับอะไร? รู้ด้วยกันกับตัวเองและรู้ภายในใจตัวเอง จิตสำนึกผิดชอบเป็นความรู้ภายในที่ช่วยให้ฉันรู้จักตัวของฉันเอง

ภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำว่า ซุนีเดซิส (Suneidesis) มีความหมายเช่นเดียวกัน มาจากสองคำคือคำว่า ซุน (Sun) และคำว่า ออยดา (Oida) ที่มีความหมายว่า “รู้ด้วยกัน”

ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ คำว่า “จิตสำนึกผิดชอบ” ไม่ใช่คำที่แปลกพิศดารอะไรเลย แต่เป็นคำที่ใช้กันในภาษาสนทนาระหว่างชีวิตประจำวันของชาวกรีก มีความหมายว่า “ความเจ็บปวดที่คุณรู้สึกเมื่อคุณทำผิด” ซึ่งก็เป็นทำให้คำจำกัดความที่ดีมากมิใช่หรือ?

ชาวอินเดียคนหนึ่งในอเมริกาที่มาเป็นคริสเตียนกล่าวว่า “ในหัวใจของฉันเหมือนกับมีลูกธนูหัวสามแฉก เมื่อฉันทำผิดหัวของลูกธนูนั้นก็บิดและบาดลึกลงไปหัวใจ แต่เมื่อฉันทำผิดมากเกินไปหัวธนูนั้นก็ค่อย ๆ ลึกลงจนฉันไม่ค่อยรู้สึกเจ็บอีกต่อไป” แต่เมื่อความรู้สึกเจ็บนั้นหมดไป จงระวังให้ดี!

จิตสำนึกผิดชอบเป็นส่วนประกอบที่อยู่ในส่วนลึกภายในเราที่บอกให้เราทราบว่ากรกระทำของเราผิดหรือถูกเป็นไปตามมาตรฐานแห่งจิตใจของเราหรือไม่ ออสวอลด์ แชมเบอร์สให้คำจำกัดความเกี่ยวกับจิตสำนึกผิดชอบไว้ได้ดีว่า “จิตสำนึกผิดชอบเป็นส่วนประกอบภายในวิญญาณของมนุษย์ที่ฝังตัวเองอยู่ในส่วนที่สูงที่สุดเท่าที่มนุษย์รู้จัก” จิตสำนึกผิดชอบไม่ใช่กฎบัญญัติ แต่จิตสำนึกผิดชอบเป็นพยานให้กับกฎบัญญัติ และจิตสำนึกผิดชอบไม่ใช่มาตรฐานแต่เป็นพยานให้กับมาตรฐานแต่ละภูมิภาคของโลกมีมาตรฐานที่แตกต่างกันออกไป

ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างให้เห็นชัดยิ่งขึ้น เมื่ออังกฤษยึดประเทศอินเดียให้เป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักรอังกฤษพวกเขาพบว่ามีประเพณีการปฏิบัติบางอย่างที่ต้องขจัดออกไปประเพณีอย่างหนึ่งนั่นคือการเผาหญิงหม้ายที่สามี เพิ่งตายไปพร้อมกับการเผาศพของสามี ประเทศอังกฤษจึงออกกฎหมายห้ามการบูชาผู้ตายดังกล่าว

มีผู้นำศาสนาชาวอินเดียคนหนึ่งมาหาผู้นำชาวอังกฤษและกล่าวว่า “จิตสำนึกผิดชอบของเราบอกกับเราว่าหญิงนั้นจะต้องถูกเผาพร้อมกับสามีของนาง” ชาวอังกฤษก็ได้ตอบเขาไปว่า “และจิตสำนึกผิดชอบของเราก็บอกกับเราเช่นเดียวกันว่าถ้าท่านทำอย่างนั้นเราจะแขวนคอท่าน” เราเห็นความแตกต่างกันนี้ใช่ไหม?

จิตสำนึกผิดชอบชักนำเราไปในทางที่ถูกต้องเมื่อเรามีมาตรฐานที่ถูกต้อง คนทุกคนต่างก็มีประสบการณ์เช่นนี้ เช่น ถ้าท่านทุจริตในการสอบ โทหก หรือทำบางสิ่งที่ไม่ควรทำท่านก็จะถูกจิตสำนึกผิดชอบของท่านรบกวน บางสิ่งภายในท่านจะบอกกับท่านเสมอว่าท่านไม่ควรทำในสิ่งที่ได้ทำลงไปนั้นเลยเสียงดังกล่าวคือจิตสำนึกผิดชอบนั้นแหละ แน่นอนที่มีผู้คนไม่น้อยที่ขึ้นจิตสำนึกผิดชอบของตนเองจนไม่รู้สึกถูกรบกวนอีกต่อไป เราก็ได้แต่สงสารคนประเภทนี้เท่านั้น

เมื่ออัครทูตอเวอาทำผิดต่อพระเจ้าทั้งสองก็พากันไปหลบซ่อนตัวเสีย ทำไมนะหรือ? ทั้งสองถูกจิตสำนึกผิดชอบของตนรบกวนนะซี จึงเกิดความหวาดกลัวขึ้น

เมื่อดาวิดลอบตัดชายเสื้อคลุมส่วนหนึ่งของกษัตริย์ซาอูลไปขณะที่พระองค์บรรทมอยู่ จิตใจของดาวิดก็รบกวนท่าน (ดู 1 ซามูเอล 24:1-6) นั่นคือการทำงานของจิตสำนึกผิดชอบ เขารู้ว่าไม่บังควรที่จะกระทำสิ่งดังกล่าวต่อกษัตริย์ของอิสราเอลถึงแม้ว่าซาอูลไม่ใช่คนดีก็ตามแต่พระองค์ก็เป็นถึงกษัตริย์ถึงแม้ดาวิดไม่มีความนับถือในซาอูลแต่ก็มีความนับถือในตำแหน่งกษัตริย์ของพระองค์ ดังนั้นจิตสำนึกผิดชอบจึงรบกวนเขาเมื่อกระทำต่อกษัตริย์อย่างนั้น

สุภาษิต 28:1 กล่าวว่า “คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม...” นั่นเกิดจากจิตสำนึกผิดชอบ เราอ่านพบว่าเมื่อเฮโรดได้ยินการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำ เขาคิดว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมากลับเป็นขึ้นมาจากตาย จิตสำนึกผิดชอบของท่านฟ้องร้องตัวท่าน “คือยอห์นนั่นเอง ที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย” (มาระโก 6:16) นั่นแหละ จิตสำนึกผิดชอบ

ลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบ

ให้เราดูคำบรรยายสองประการเกี่ยวกับจิตสำนึกผิดชอบจากในพระคัมภีร์ อัครทูตเปาโลให้ไว้ใน โรม 2:14-15 และที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงให้ไว้ในมัทธิว 6:22-23 อัครทูตเปาโลเปรียบเทียบจิตสำนึกผิดชอบว่าเป็นพยาน และผู้พิพากษาภายใน

คำบรรยายของเปาโล

เมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติได้ประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านั้นแม้ไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติให้ตัวเอง แม้ว่าเขาจะไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติก็ตามเขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประพฤติที่เป็นตามธรรมเนียมปฏิบัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และจิตสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่าง ๆ ของเขานั้นแหละจะกล่าวโทษตัวเขา หรืออาจจะแก้ตัวให้เขา (โรม 2:14,15)

ชาวต่างชาติไม่เคยได้รับพระบัญญัติเลย พระบัญญัตินั้นได้ทรงประทานให้กับพวกยิว แต่พวกคนต่างชาติก็มี งานของพระบัญญัติจารึกไว้ในดวงใจของพวกเขา สังเกตว่าท่านเปาโลไม่ได้กล่าวว่ามิถุนบัญญัติจารึกไว้ในดวงใจของพวกเขาสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจนกว่าท่านได้รับความรอดเสียก่อน เมื่อท่านได้รับความรอดแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเริ่มจารึกธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าลงบนหัวใจของท่านและท่านก็จะเริ่มรู้จักผิดชอบชั่วดี แต่แม้แต่คนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดก็ยังมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีนั้นเป็นเพราะว่าจิตสำนึกผิดชอบของเขาเป็นพยานให้เขา

ณ ห้องชั้นในภายในมนุษย์เป็นเหมือนกับศาล มีผู้พิพากษานั่งบัลลังก์ ผู้นี้เป็นทั้งผู้พิพากษาพยานและลูกขุนในตัว ผู้คนทั้งกลุ่มในห้องพิจารณาคดีนี้เราเรียกว่าจิตสำนึกผิดชอบ ผู้พิพากษาไม่ใช่ผู้ตรากฎหมาย แต่เป็นผู้ใช้กฎหมายเมื่อท่านทำสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อนั้นจิตสำนึกผิดชอบก็ตัดสินลงไปว่า “ดี

แล้ว ถูกต้องแล้ว” แต่เมื่อท่านทำผิด ผู้พิพากษาและพยานนั้นที่อยู่ภายในท่านจะลงความเห็น ว่า “คุณทำผิด คุณทำผิด” และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกเจ็บปวด

ท่านเห็นแล้วว่าจิตสำนึกผิดชอบเป็นลูกขุนด้วย จิตสำนึกผิดชอบไม่ได้รับรองกฎ หรือตรากฎ แต่จิตสำนึกผิดชอบเป็นพยานถึงกฎ

ทั้งท่านและข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อเป็นเด็ก เมื่อครั้งที่เรายังไม่รู้ประสีประสาอะไรกับจริยธรรม หรือศีลธรรม แต่เมื่อเราทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นความผิด เราก็อธิษฐานว่ามีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวเราอยู่ภายในเรา นั่นแหละคือจิตสำนึกผิดชอบละ

เปาโลกล่าวว่าจิตสำนึกผิดชอบเป็นพยานที่อยู่ภายในเราที่ระบุว่าเราทำถูกหรือผิด ความคิดขัดแย้งต่าง ๆ ของเขานั้นแหละจะกล่าวโทษตัวเอง หรืออาจจะแก้ตัวให้เขา (ข้อ 15) เปาโลกล่าวว่า ทุกคนมีองค์ประกอบนี้อยู่ในตัว ไม่ใช่สิ่งที่เราพัฒนาขึ้นมาเอง แต่มีติดอยู่ในตัวเรา พระเจ้าทรงประทานจิตสำนึกผิดชอบให้กับทุกคน

ข้าพเจ้าขออภัยกับท่านอีกครั้งหนึ่งว่าจิตสำนึกผิดชอบนี้ไม่ใช่กฎ แต่จิตสำนึกผิดชอบทำงานร่วมกับกฎที่เรามีอยู่ ถ้ามีกฎเกณฑ์บางอย่างที่ส่งต่อมาถึงเรา และกฎเกณฑ์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง จิตสำนึกผิดชอบของเราจึงดำเนินร่วมกับกฎเกณฑ์นั้น จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่เรามีกฎเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานที่ถูกต้อง เพื่อจิตสำนึกผิดชอบของเราจะทำงานในวิถีทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้ทำ

คำบรรยายของพระเยซูคริสต์

สิ่งที่กล่าวจบไปในตอนต้นนำเรามาถึงสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ในมัทธิว 6:22,23 ที่ว่า “ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่ถ้าตาของท่านมืดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใดหนอ”

เปาโลเปรียบจิตสำนึกผิดชอบกับพยาน แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเปรียบเทียบจิตสำนึกผิดชอบกับหน้าต่าง หน้าต่างไม่ได้ผลิตความสว่าง แต่เป็นช่องทางให้ความสว่างลอดผ่านเข้ามา ทั้งตัวท่านและข้าพเจ้ามีหน้าต่างภายในนี้ซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาให้ความสว่างของพระองค์ส่องเข้ามา ถ้าหน้าต่างนั้นสกปรก ความสว่างก็ผ่านเข้ามาได้น้อย ลองจินตนาการต่อถึงผู้พิพากษาที่นั่งบัลลังก์ในห้องพิจารณาคดี บนบัลลังก์นั้นมีกฎหมายคือพระบัญญัติของพระเจ้า มีแสงสว่างลอดผ่านมาจากหน้าต่างส่องเข้ามายังกฎหมายนั้น ต่อมาขณะที่กระจกหน้าต่างนั้นสกปรกมากขึ้น แสงที่ลอดเข้ามาถึงกฎหมายนั้นก็ลดน้อยลงและเห็นกฎหมายนั้นได้ยากขึ้นทุกที และถ้าหน้าต่างนั้นสกปรกเต็มที่ก็จะไม่เห็นกฎหมายนั้นอีกต่อไป เปรียบเหมือนการทำงานของจิตสำนึกผิดชอบของคนเรา จิตสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานต่อมาตรฐานสูงสุดเท่าที่เรามี และมาตรฐานสูงสุดนั้นก็คือพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่าจิตสำนึกผิดชอบนั้นเปรียบเหมือนดวงตาของท่าน ดวงตาไม่ได้เป็นต้นกำเนิดของความสว่าง แต่เป็นช่องทางที่ความสว่างนั้นเข้ามาถึงชีวิตของเรา เมื่อมีความสว่างลอดเข้ามา ก็สามารถบ่งบอกทิศทางได้ แต่สมมุติว่าทุกครั้งที่เราทำผิด หน้าตานี้ก็สกปรกมากขึ้นทุกที จนในที่สุดเมื่อเราทำบาปมากจนความสกปรกนี้ปกคลุมหน้าตาจนอย่างสิ้นเชิง ความสว่างก็ไม่สามารถลอดเข้ามาได้อีกดังนั้นเราจึงอยู่ท่ามกลางความมืด

เป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวเหลือเกินเมื่อความสว่างกลับกลายเป็นความมืด องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ตรัสความสว่างนั้นหายไป แต่ทรงตรัสว่า ความสว่างนั้นกลับกลายเป็นความมืด สิ่งซึ่งควรนำเราไปในทิศทางที่ถูกต้องกลับนำไปในหนทางที่ผิด พระคัมภีร์กล่าวถึงสิ่งนี้ว่า เป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

มีบางคนรู้สึกไม่สบายใจเมื่อทำดี แต่กลับมีความสุขเมื่อได้ทำชั่ว สิ่งนี้แหละเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย คนเหล่านี้แหละที่เรียกสิ่งดีว่า “เลว” และเรียกสิ่งเลวว่า “ดี” จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายเป็นเช่นนี้แหละ จิตสำนึกผิดชอบของท่านเปรียบเหมือนหน้าตากระจก และหน้าตานี้เป็นทางซึ่งแสงสว่างส่องเข้ามาถึงชีวิต อย่างปล่อยให้ความสว่างกลายเป็นความมืด

เมื่อคนหนึ่งคนใดหันมาเป็นคริสเตียน พระเจ้าทรงชำระจิตสำนึกผิดชอบของเขา ไม่ว่าเราจะเคยทำอะไรลงไป หรือจะเคยเป็นคนบาปหนาเพียงใดก็ตาม พระเจ้าทรงทำความสะอาดให้กับจิตสำนึกผิดชอบของเรา และเมื่อจิตสำนึกผิดชอบของเราสะอาดแล้ว แสงสว่างจากพระเจ้าก็สามารถส่องทะลุเข้ามาถึงส่วนลึกภายในเรา และขณะเมื่อเราอ่านพระวจนะของพระเจ้า เราก็คพบว่าพระเจ้าทรงมีมาตรฐานของพระองค์ มีบางสิ่งบางอย่างที่ถูกต้องและมีบางสิ่งบางอย่างที่ผิด เราจะต้องไม่ทำไม่พูดหรือยุ่งเกี่ยวกับบางสิ่ง และขณะเมื่อเราเชื่อฟังพระคำของพระองค์ เมื่อนั้นหน้าตานั้นก็สะอาดยิ่ง ๆ ขึ้นและความสว่างก็ส่องเข้ามามากขึ้น

ท่านเคยแปลกใจไหมว่ามีคริสเตียนบางคนที่สามารถแยกแยะอะไรได้ไว้มากกว่าคนอื่น คือเป็นคนที่มีไหวพริบ คว้าทำอะไร และควรที่จะไปไหน เมื่อไร อย่างไร ราวกับว่ามีเข็มทิศภายในชี้นำทางอยู่ตลอดเวลาเลยทีเดียว สิ่งนี้แหละเป็นจิตสำนึกผิดชอบของเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงต้องการทำงานร่วมกับจิตสำนึกผิดชอบของท่าน ที่จะนำท่านและช่วยท่านให้เจริญเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียนของท่าน นี่แหละเป็นคำตอบว่าทำไมจิตสำนึกผิดชอบจึงเป็นสิ่งพิเศษสำหรับเราเหลือเกิน เพราะว่าจิตสำนึกผิดชอบนี้เป็นเครื่องมือช่วยท่านในการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ดี

เราจะสำรวจถึงจิตสำนึกผิดชอบชนิดต่าง ๆ กล่าวคือ บางคนมีจิตสำนึกที่อ่อนแอ บางคนมีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง บางคนมีจิตสำนึกผิดชอบที่ถูกทำลายแล้ว บางคนมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย เมื่อมาถึงตอนนี้ท่านอาจนึกในใจว่า “จิตสำนึกผิดชอบของฉันคงจะเสียไปแล้ว เพราะไม่ได้รับกานฉัน

อีกต่อไป วันนี้ฉันได้ทำบางอย่างลงไปซึ่งหากฉันได้ทำในสิ่งที่เดียวกันนี้เมื่อปีที่แล้ว ฉันคงถูกรบกวนตลอดทั้งคืนแต่ตอนนี้ไม่รู้สึกอะไรเลย” จริงอยู่สิ่งนี้แสดงว่าท่านอยู่ในสภาพที่ไม่ดีนัก แต่พระเจ้าทรงสามารถชำระจิตสำนึกผิดชอบของท่านได้

สมมุติว่าทุกครั้งที่ท่านทำผิด ท่านจะสูญเสียการมองเห็นของท่านลงไปครึ่งละเล็กน้อย ท่านจะทำผิดมากน้อยเพียงใด? ท่านอาจกล่าวว่า “ฉันคงจะไม่ทำบาปมากนักหรอก เพราะฉันไม่อยากจะตาบอด” นี่เป็นความจริง แต่เราทำอย่างนี้ต่อจิตสำนึกผิดชอบของเราตลอดเวลา

จิตสำนึกผิดชอบของท่านเป็นทาสที่อัครราชย์คนหนึ่งพระเจ้าทรงออกแบบมาเพื่อทำงานให้ท่านและทำงานร่วมกับท่าน เมื่อคนเราพยายามตั้งใจที่จะมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี เขาก็จะเป็นคริสเตียนที่ดีและเป็นพยานที่ดีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และมีชีวิตที่มีพระพรและความสุขที่พระเจ้าเตรียมไว้สำหรับเขา เขาจะไม่เป็นไม้หลักปักเล่นที่รวนเรว่า “ฉันจะไปที่นั่นดีไหม ฉันจะไปที่นี่ดีไหม? พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สิ่งใดสำหรับฉัน?” การมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีนับว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีเลิศ

แต่ถ้าตอนนี้มีบางสิ่งผิดปกติกี่ยวกับจิตสำนึกผิดชอบของท่าน จงสารภาพกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเสียจัดการกับมันให้เรียบร้อย และมีความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างถูกต้อง อย่าเริ่มต้นวันใหม่ หรือกิจกรรมสิ่งใดด้วยจิตสำนึกผิดชอบที่เสียไปแล้ว องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงอภัยให้ท่านและสามารถชำระท่านและให้ท่านมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ท่านสามารถที่จะฝึกฝนจิตสำนึกผิดชอบนั้นและใช้ชีวิตที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้

บทที่ 2 ของประทานจากพระเจ้าสำหรับท่าน

จิตสำนึกผิดชอบของท่านมีความสำคัญมาก ท่านจึงควรระวังในการดูแลเอาใจใส่ ข้าพเจ้าขอหยิบยกเหตุผลมาแปลประการที่แสดงให้เห็นว่าจิตสำนึกผิดชอบของท่านมีความสำคัญ

จิตสำนึกผิดชอบเป็นของประทานจากพระเจ้า

จิตสำนึกผิดชอบของท่านมีความสำคัญเพราะว่า เป็นของประทานจากพระเจ้าสำหรับท่าน ท่านถูกสร้างขึ้น “ตามพระฉายาของพระเจ้า” (ปฐมกาล 1:27) การถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้านี้มีความหมายว่าเรามีสมองที่จะคิด มีใจที่จะรู้สึกและมีเจตจำนงที่จะตัดสินใจ ธรรมชาติพื้นฐานของเราเป็นฝ่ายวิญญาณ บุคคลไม่ใช่มีเพียงร่างกายเท่านั้น แต่รากฐานของบุคคลจริง ๆ นั้นเป็นวิญญาณ ออกัสตินกล่าวว่า “พระองค์ทรงสร้างพวกเราเพื่อพระองค์เอง และดวงใจของมนุษย์นั้นก็ไม่มีความสุขจนกว่าจะพบที่พักพิงในพระองค์”

มิติหนึ่งของการเป็นพระฉายาของพระเจ้านั้นคือการที่บุคคลมีความสามารถในการแยกแยะ ความถูกต้องจากความผิด โรม 2: 14, 15 กล่าวกับเราว่า มนุษย์มีจิตสำนึกผิดชอบ จิตสำนึกผิดชอบนี้เป็นของประทานจากพระเจ้า

นักวิทยาศาสตร์พยายามคิดค้นและเสาะหาว่าจิตสำนึกผิดชอบนี้มาจากไหน และก็ได้มีทฤษฎีผิด ๆ ขึ้นหลายทฤษฎีที่อธิบายว่าต้นกำเนิดของจิตสำนึกผิดชอบพัฒนาขึ้นมาอย่างไร บางคนกล่าวว่าจิตสำนึกผิดชอบนั้นเกิดจากสิ่งที่เป็นภูมิหลังของเรา เป็นส่วนหนึ่งของการวิวัฒนาการ มนุษย์มีการวิวัฒนาการมานับหลายศตวรรษ และจิตสำนึกผิดชอบก็วิวัฒนาการตามมาด้วยกัน วิวัฒนาการทางกายภาพนั้น ชาลส์ ดาวิน เจ้าของหนังสือ **The Descent of Man** ยังกล่าวว่า “สิ่งที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ มากที่สุด ก็คือสำนึกด้านจริยธรรม หรือจิตสำนึกผิดชอบ” ดาวินเองไม่สามารถอธิบายได้ว่าจิตสำนึกผิดชอบนี้มาจากไหน

จิตสำนึกผิดชอบไม่ใช่ผลพวงของการวิวัฒนาการ และไม่ใช่สิ่งที่มาจากภูมิหลังของเรา ไม่ได้มาจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ข้าพเจ้าได้ยินการกล่าวอ้างว่าจิตสำนึกผิดชอบนั้นเป็นเพียงการสรุปรวบรวมมาตรฐานต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรานั้นเอง

นักปรัชญาที่ชื่อ โซเป็นเฮอว์ กล่าวว่าจิตสำนึกผิดชอบนั้นประกอบด้วย “ความกลัวหนึ่งในห้า ความกล้าเอียงหนึ่งในห้า อีกหนึ่งในห้าเป็นความเพ้อพก และที่เหลืออีกหนึ่งในห้ามาจากจารีตประเพณี” กล่าวอีกนัยหนึ่งจิตสำนึกผิดชอบตามความคิดของผู้นี้เป็นเหมือนกับ “ยารวมมิตร” ซึ่งคน ๆ นั้นนำเอาสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวในสังคมของตนมาประกอบเข้าด้วยกัน

จริงอยู่ สังคมมีส่วนวางมาตรฐานให้แก่เรา แต่สังคมไม่ได้เป็นผู้ให้จิตสำนึกผิดชอบแก่เรา เราทราบว่าการผิดชอบเป็นองค์ประกอบที่ตอบสนองต่อมาตรฐานที่เรามีอยู่ แต่จิตสำนึกผิดชอบไม่ได้เป็นผู้สร้างมาตรฐานนั้น เช่นเดียวกันกับที่มาตรฐานนั้นไม่ได้เป็นผู้สร้างจิตสำนึกผิดชอบ จิตสำนึกผิดชอบเป็นหน้าต่างที่ให้ความสว่างส่องเข้ามา แต่ก็ไม่ได้เป็นแหล่งสร้างความสว่าง เมื่อคนเรามีธรรมเนียมที่ต่างกัน และมาตรฐานที่ต่างกันในที่ต่าง ๆ ทั่วโลก จิตสำนึกผิดชอบของเราก็กังทำงานเหมือนกันไม่ว่าเราจะอยู่ในที่แห่งใดก็ตาม

จิตสำนึกผิดชอบไม่ได้เกิดจากภูมิหลังของเรา หรือมาจากรอบ ๆ ตัวของเรา หรือแม้แต่มาจากในตัวของเรา มีจิตแพทย์จำนวนมากต้องการให้เราเชื่อว่าเป็นผู้สร้างจิตสำนึกผิดชอบ ซึ่งเป็นเพียงผลพลอยได้จากการเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนของพ่อแม่เรา ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยทั้งหมดกับคำอธิบายเหล่านี้ จิตสำนึกผิดชอบเป็นของประทานจากพระเจ้า ตามพระวาระของพระเจ้า จิตสำนึกผิดชอบมาจากเบื้องบน จิตสำนึกผิดชอบเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นสากล ปรากฏในทุกที่ทุกแห่งทั่วโลก จึงต้องมีแหล่งกำเนิดแหล่งเดียวกัน และที่มาแหล่งเดียวกันนี้คือพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงประทานจิตสำนึกไว้ในดวงใจของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นท่านจึงต้องระมัดระวังว่า ท่านทำอะไรกับจิตสำนึกผิดชอบของท่าน เพราะว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าให้แก่ท่าน

จิตสำนึกผิดชอบเป็นเครื่องชี้นำพฤติกรรมของเรา

นี่เป็นเหตุผลประการที่สองที่ว่าจิตสำนึกผิดชอบมีความสำคัญอย่างไร จิตสำนึกผิดชอบเป็นเครื่องชี้นำการกระทำของเรา ข้าพเจ้าได้ยินคนกล่าวว่า “ขอให้จิตสำนึกผิดชอบของคุณเป็นเครื่องชี้นำคุณก็แล้วกัน” นี่เป็นข้อแนะนำที่ดีในระดับหนึ่งแต่ที่สำคัญก็คือจิตสำนึกผิดชอบของเรานั้นจะต้องมีแนวทางและมาตรฐานที่ถูกต้องเป็นเครื่องนำทาง

ในกิจการ 24:16 เราอ่านพบคำของเปาโลที่กล่าว “...ข้าพเจ้าอุทิศสำหรับประพฤติตามที่จิตสำนึกเห็นว่าดีเสมอ มิให้ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” เปาโลยอมรับว่าท่านต้องฝึกฝนใช้จิตสำนึกผิดชอบของท่าน ถ้าเราไม่ใช้ จิตสำนึกผิดชอบของเราก็กังทำงานผิดปกติ จะไม่หลีกเลี่ยงต่อการ “ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” แต่เมื่อทำงานอย่างถูกต้องมันสามารถเป็นเครื่องนำทางของเราได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพระประสงค์ที่จะใช้จิตสำนึกผิดชอบของเรา ในโรม 9:1 เปาโลเขียนไว้ว่า จิตสำนึกผิดชอบของท่านเป็นพยานให้กับท่าน โดยองค์พระวิญญาณของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระวาระของพระเจ้าสำแดงถึงพระประสงค์ของพระเจ้าแก่เรา ซึ่งในขบวนการนี้จิตสำนึกผิดชอบของเราก็กังมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของท่านทำงานอย่างที่ควรจะเป็น มันก็จะเป็นจุดตั้งเข็มทิศให้แก่ท่าน เป็นความสว่างนำทางท่าน และเป็นกฎเกณฑ์ที่จะให้สติปัญญาสำหรับท่านในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

จิตสำนึกผิดชอบเสริมกำลังในการรับใช้

จิตสำนึกผิดชอบมีความสำคัญเพราะว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานสำหรับท่าน และสามารถนำทางท่าน ประการที่สามจิตสำนึกผิดชอบมีความสำคัญเพราะสามารถเสริมกำลังท่านในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าได้

เราอ่านพบจาก 1 ทิโมธี 1:5 ว่า “แต่จุดประสงค์แห่งคำกำชับนั้นคือ ให้มีความรักซึ่งเกิดจากใจ อันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกว่าตนชอบ และจากความเชื่ออันจริงใจ (ความเชื่อที่ไม่หน้าซื่อใจคด)” จุดประสงค์ในราชกิจแห่งพระวณะของพระเจ้านั้นคือการที่ข้าพเจ้าจะมีความรักจากใจที่บริสุทธิ์ และเพื่อข้าพเจ้าจะมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี และมีความเชื่ออย่างจริงใจ ไม่ใช่หลอกลวง

1 ทิโมธี 1:19 กล่าวว่า “จงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกว่าตนชอบ ซึ่งข้อนี้มีบางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง” เมื่อท่านเริ่มเล่นกับจิตสำนึกผิดชอบของท่าน ท่านก็กำลังมุ่งหน้าสู่ความหายนะ (เรืออับปาง) จิตสำนึกผิดชอบนั้นเป็นเข็มทิศนำทางเรา เมื่อท่านไม่เดินตามทิศทางที่ควรไปหรือพยายามเปลี่ยนทิศทางของเข็มทิศ ท่านก็จะมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งความหายนะ

ใน 1 ทิโมธี 3:9 เปาโลเขียนเกี่ยวกับมัคนายกว่า “และเป็นคนที่ยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ” ดังนั้นจิตสำนึกผิดชอบจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับราชกิจของพระเจ้าและการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในชีวิตคริสเตียนของเรา

ใน 2 โครินธ์ 4:2 เปาโลระบุว่า “เราได้ละทิ้งแต่สิ่งเลวร้ายต่าง ๆ ที่น่าอับอายไปหมดสิ้นแล้ว เราไม่ทำกลอุบายและไม่ได้พลิกเพลงพระกิตติคุณของพระเจ้า แต่โดยสำแดงสัจจะเราเสนอตัวเราให้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า”

2 โครินธ์ 5:11 กล่าวว่า “เพราะเหตุที่เราเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจับใจ เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย เราเป็นอย่างไรก็เป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่าเราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย”

ในการรับใช้พระเจ้าของเปาโล ท่านระวังเสมอที่จะมีจิตสำนึกที่สะอาด และรับใช้จิตสำนึกของคนอื่นด้วย จิตสำนึกผิดชอบสำคัญเพราะว่าสามารถเสริมกำลังเราในการรับใช้พระเจ้า เมื่อจิตสำนึกของท่านสะอาด ท่านก็สามารถผจญกับศัตรูได้ทุกรูปแบบ

จิตสำนึกผิดชอบเสริมสามัคคีธรรม

จิตสำนึกผิดชอบยังสามารถเสริมสามัคคีธรรมท่ามกลางคริสเตียนอีกด้วย เราจะพบได้จากหนังสือโรมบทที่ 14 และ 15, 1 โครินธ์ 8,9 และ 10 ว่ามีบางคนมีจิตสำนึกเข้มแข็ง บางคนมีจิตสำนึก

อ่อนแอ คนที่มีจิตสำนึกอ่อนแอมักก่อปัญหาในด้านสามัคคีธรรม บางครั้งคนที่มีจิตสำนึกเข้มแข็งก็ก่อให้เกิดปัญหาด้วย แต่ส่วนมากมักจะเป็นปัญหาของคนที่มีจิตสำนึกอ่อนแอกว่า

มีสมาชิกบางคนในคริสตจักรที่กรุงโรมที่มีจิตสำนึกอ่อนแอ พวกเขาจะไม่รับประทานเนื้อ บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีจิตสำนึกที่แข็งแรงไม่เพียงแต่จะรับประทานเนื้อเท่านั้น แต่ยังไปรับประทานที่วิหารของรูปเคารพอีกด้วย และร่วมฉลองในงานเลี้ยงแห่งการกราบไหว้รูปเคารพ เปาโลเขียนไปยังคนเหล่านั้นและอธิบายให้พวกเขาเข้าใจว่าการที่มีจิตสำนึกอ่อนแอและจิตสำนึกเข้มแข็งมีความหมายอะไร

ท่านคงต้องการเป็นคริสเตียนชนิดที่มีจิตสำนึกผิชอบที่เข้มแข็ง แต่การมีจิตสำนึกผิชอบที่เข้มแข็งนั้นไม่ได้เป็นหนทางที่จะทำให้ท่านทำบาปได้ แต่ผู้ที่มีจิตสำนึกผิชอบที่เข้มแข็งมีสิทธิ์ที่จะกล่าวอ้างเสรีภาพที่เราอยู่ในพระวณะของพระเจ้า เราใช้เสรีภาพนั้นอย่างมีความสุขโดยไม่ทำร้ายผู้อื่น เราคงจะแก้ปัญหามากมายในคริสตจักรได้ถ้าเราเรียนรู้ที่จะมีจิตสำนึกผิชอบเข้มแข็ง ผู้คนต่างขัดแย้งและแบ่งกันเป็นฝักเป็นฝ่ายเนื่องด้วยเรื่องต่าง ๆ ทั่วได้ฟ้า เราที่เป็นคริสเตียนก็ไม่มี ความเชื่อพอที่จะรับความจริงจากพระคำของพระเจ้าและใช้ชีวิตตามพระคำนั้น บางครั้งคริสเตียนที่เข้มแข็งไม่รู้ว่า จะรับคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าและช่วยเขาให้เติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ดังนั้นจิตสำนึกผิชอบจึงเป็นเครื่องช่วยเสริมความสามัคคีธรรมของเรา

จิตสำนึกผิชอบสนับสนุนให้ประกาศเป็นพยาน

นี่เป็นเหตุผลประการที่ห้าที่กล่าวถึงความสำคัญของจิตสำนึกผิชอบของเรา จิตสำนึกผิชอบของเราหนุนใจเราให้เป็นพยาน ถ้าท่านมีจิตสำนึกผิชอบที่เข้มแข็งและเป็นจิตสำนึกผิชอบที่ดี ท่านก็จะไม่กลัวปัญหาและความยากลำบากของชีวิต ท่านจะเห็นว่ามันเป็นโอกาสในการเป็นพยานของท่าน

1 เปโตร 2: 19 กล่าวว่า “เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม” ใคร ๆ ก็สามารถทนทุกข์ต่อผลของความผิดที่ตนกระทำได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจอะไรเลย แต่ถ้าท่านทำในสิ่งที่ถูกต้องและต้องรับผลร้ายเพราะการกระทำนั้นก็ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มีอะไรที่ช่วยให้ผ่านพ้นความทุกข์ยากเหล่านั้นหรือ ก็จิตสำนึกผิชอบของท่านไงล่ะ เมื่อจิตสำนึกผิชอบของท่านถูกต้องทั้งต่อตัวท่านและต่อพระเจ้าการทำร้ายหรือกล่าวร้ายของคนอื่นจึงเป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน

1 เปโตร 3: 15, 16 กล่าวว่า “แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนับถือ และให้ความสำนึกผิชอบของท่าน

“ไม่เป็นเหตุที่ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย คนที่กล่าวร้ายความประพฤติของท่านในพระคริสต์ จะต้องได้รับความอับอาย”

จิตสำนึกผิดชอบที่คือนั้นช่วยหนุนให้ท่านเป็นพยาน ไม่มีอะไรจะปิดปากของท่านได้ดีไปกว่าจิตสำนึกผิดชอบที่ฟ้องร้องอยู่ภายในใจของท่าน เมื่อเรารู้ตัวว่าเราทำสิ่งที่ผิดลงไป หรือมีสิ่งที่ยาวระหว่างเรากับพระเจ้า เราก็คือพยานที่ไม่ค่อยดีของพระองค์มิใช่หรือ?

จิตสำนึกผิดชอบช่วยในการอธิษฐาน

นี่เป็นเหตุผลประการที่หกที่ว่าทำไมเราจึงควรมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี เพราะว่ามันช่วยเราในการอธิษฐาน 1 โยฮัน 3: 19-22 กล่าวว่า “ถ้าใจของเราแล้วโทษตัวเราเมื่อไร เราก็จะรู้ว่า เราอยู่ฝ่ายดีและใจเราจะหมัดกังวลจำเพาะพระองค์เพราะพระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าและเราขอสิ่งใด ๆ เราก็คือสิ่งนั้น ๆ จากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติตามชอบพระทัยของพระองค์”

เมื่อข้าพเจ้าจะถูกเขาลงอธิษฐาน จิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าก็ฟ้องร้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องจัดการแก้ไขเสียก่อนที่ข้าพเจ้าจะสามารถสนทนากับพระเจ้าได้ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงพระองค์จะอธิษฐานถ้ามีสิ่งใดที่ผิดปกตินั้นในชีวิตของข้าพเจ้าจิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าจะบอกกับข้าพเจ้า เป็นสิ่งดีประเสริฐเหลือเกินที่จะมาถึงพระพักตร์ของพระเจ้า อธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระองค์ โดยที่ไม่มีเสียงฟ้องร้องจากจิตสำนึกผิดชอบของเรา

ผู้เขียนเพลงสดุดีกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วไว้ในใจข้าพเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าคงไม่ทรงสดับ” (สดุดี 66:18) จิตสำนึกผิดชอบช่วยเราในการอธิษฐานของเรา ขณะที่เราเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ถ้าเรามีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ซึ่งเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ไม่ดำเนินเราถึงความผิดต่อพระเจ้าหรือต่อคนอื่น เราก็คือสามารถอธิษฐานอย่างมีประสิทธิภาพ

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงตรัสถึงสิ่งนี้ในคำเทศนาบนภูเขาว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชากลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อนแล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” (มัทธิว 5:23,24)

จิตสำนึกผิดชอบส่งผลต่อการเป็นพลเมืองของเรา

นี่เป็นเหตุผลประการที่เจ็ดที่แสดงให้เห็นว่าเราควรเอาใจใส่ต่อจิตสำนึกผิดชอบของเรา กล่าวคือจิตสำนึกผิดชอบของเรามีผลกระทบต่อการเป็นพลเมืองของเรา

มีเวลาที่คริสเตียนเราควรจะไม่เชื่อฟังกฎหมายของบ้านเมืองหรือไม่? ในโรมบทที่ 13 มีข้อความที่กล่าวกับเราว่าทุกคนควรอยู่ใต้อำนาจที่ปกครองตน เพราะว่าอำนาจเหล่านั้นเป็นมาจากพระเจ้า ดังนั้นเราจึงควรเชื่อฟังกฎหมายของบ้านเมืองเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อตั้งรัฐบาลต่าง ๆ ขึ้น เราควรเชื่อฟังกฎหมายเพราะรัฐบาลกำหนดบทลงโทษ และถ้าเราไม่เชื่อฟังก็จะถูกลงโทษตามกฎหมาย

แต่ในโรม 13:5 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดชอบด้วย” แต่ถ้ามีผู้ที่คัดค้านด้วยหลักความรู้สึกผิดชอบในใจเล่า? มีสิ่งปรากฏในพระคำของพระเจ้าที่สอนให้เราไม่เชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองหรือไม่? ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของท่านทำงานอย่างถูกต้อง มันจะเป็นตัวบอกท่านเองว่าเมื่อไรจะต้องเชื่อฟังพระเจ้า และเมื่อไรต้องทำตามกฎหมายบ้านเมือง

สมมุติว่าท่านถูกสั่งห้ามไม่ให้เป็นพยาน เช่นเดียวกับดาเนียลที่ถูกสั่งห้ามไม่ให้อธิษฐานหรือเช่นเดียวกับนางผดุงครรภ์ที่ถูกสั่งให้ปล่อยทารกให้ตาย ท่านจะอย่างไร? จิตสำนึกผิดชอบซึ่งจะช่วยเราให้เป็นพลเมืองดี และจะใช้ความเป็นพลเมืองดีเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

จิตสำนึกผิดชอบช่วยสร้างบุคลิก

เหตุผลประการที่แปดที่เราควรเอาใจใส่ดูแลจิตสำนึกผิดชอบของเราคือ จิตสำนึกช่วยในการสร้างบุคลิกของเรา พระธรรมฮีบรู 5: 13, 14 กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้น ยังไม่เข้าใจในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นผู้เยาว์ อาหารแข็งเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ สำหรับผู้ที่ได้รับการฝึกหัดอบรมให้สามารถรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว” ในที่นี้ผู้เขียนกำลัง กล่าวถึงการเจริญเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียน ถ้าท่านไม่ใช่อวัยวะในร่างกายของท่านนาน ๆ อวัยวะนั้นก็จะใช้การต่อไปไม่ได้ เช่นถ้าท่านผูกแขนของท่านไว้ให้ติดกับตัวเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ในที่สุดก็จะลีบไป และใช้การไม่ได้

การรับรู้ฝ่ายวิญญาณของเราก็อยู่ในทำนองเดียวกัน ถ้าเราไม่ใช้ เราก็ไม่ได้เรียนรู้ที่จะแยกแยะสิ่งนั้น ๆ ว่าผิดหรือถูก ชีวิตคริสเตียนเราก็ไม่เจริญเติบโต ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะสร้างสำนึกที่ดีเป็นใจที่มีหิริโอดตัดปะ จิตสำนึกผิดชอบที่ดี ที่ปราศจากความมัวหมองจะช่วยสร้างอุปนิสัยหรือบุคลิกคริสเตียนให้กับเรา

ข้าพเจ้าเชื่อว่าเหตุผลที่ข้าพเจ้านำมาโน้มน้าวท่านทั้งแปดประการนี้คงจะช่วยให้ท่านเห็นถึงความสำคัญของจิตสำนึกผิดชอบของท่าน เราไม่ควรที่จะถือเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือเล่นกับจิตสำนึกผิดชอบของเรา จิตสำนึกผิดชอบของเรานี้เป็นของประทานจากพระเจ้าสำหรับท่าน สามารถนำทางชีวิตเสริมกำลังในการรับใช้พระเจ้า เสริมกำลังให้กับสัมพันธภาพของคริสเตียน หนุนให้เป็นพยาน ช่วยในการอธิษฐาน ให้ทิศทางในการเป็นพลเมืองดี และสุดท้ายช่วยท่านในการสร้างบุคลิกของท่าน สิ่งนี้

เป็นเหตุให้ ซาลส์ เวสเลย์ประพันธ์ลงในบทเพลงของท่านว่า “ฉันต้องการหลักการภายใน เป็นสิ่งที่
ระวังระไว และมีความยำเกรงพระเจ้าภายใน” หลักการภายในนี้แหละคือจิตสำนึกผิดชอบ

ถ้าท่านไม่ได้อู้จักกับพระเยซูคริสต์เป็นส่วนตัวแล้วละก็ จงวางใจในพระองค์ให้พระองค์เป็น
พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน พระองค์จะทรงชำระจิตสำนึกผิดชอบของท่าน หลังจากนั้น จิตสำนึกผิด
ชอบจะช่วยสร้างชีวิตของท่านขึ้นมาใหม่ให้เป็นที่ยวยพระเกียรติแต่พระเจ้า

บทที่ 3 จิตสำนึกผิดชอบที่ดี

จิตสำนึกผิดชอบเป็นทาสรับใช้ที่พระเจ้าทรงประทานให้เราเพื่อช่วยในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา พระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงจิตสำนึกผิดชอบชนิดต่าง ๆ คือมีทั้งจิตสำนึกผิดชอบที่บริสุทธิ์ และจิตสำนึกผิดชอบที่เป็นมลทิน จิตสำนึกผิดชอบที่ดีและจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย จิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง และจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

บทนี้เราต้องการเน้นให้เห็นถึงจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ซึ่งเปาโลได้กล่าวไว้ในกิจการ 24:16 ว่า “ในข้อนี้ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามที่จิตสำนึกเห็นว่าดีเสมอ มิให้ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์”

ลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นอย่างไรบ้าง เราจะพิจารณาถึงลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบที่ดีสามลักษณะด้วยกันคือ

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีมีประสิทธิภาพ

ลักษณะประการแรก จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่มีประสิทธิภาพ เป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ใช้การได้ ถ้าท่านมีรถยนต์คันหนึ่งแต่มันแล่นไม่ได้ ท่านคงไม่เรียกว่ารถยนต์ที่ดีใช่ไหม? เราอาจเรียกมันว่ารถยนต์ที่แล่นไม่ได้ ถ้าท่านมีจิตสำนึกผิดชอบที่ไม่สามารถใช้งานได้ย่อมมีประสิทธิภาพ ท่านก็คงไม่สามารถเรียกมันว่าเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ดี จิตสำนึกผิดชอบที่ดีจึงเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ทำงานตามปกติในชีวิตประจำวันของเรา

ช่วยให้เราอยู่บนหนทางที่ถูกต้อง

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นตัวช่วยให้เราดำเนินชีวิตบนหนทางที่ถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพ “เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนแปลออกไป ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่าง ๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความเข้าใจ ในแผนการของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ แต่จุดประสงค์แห่งคำกำชับนั้นก็คือ ให้มีความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกว่าตนชอบ และจากความเชื่ออันจริงใจบางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลียงไปจากสิ่งเหล่านี้ หลงไปในทางพุดเหลวไหล” (1 ทิโมธี 1:3-6)

เปาโลเตือนให้ทิโมธียึดมั่นอยู่ในหลักคำสอนแห่งพระวาระของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาให้มีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีได้ และจิตสำนึกผิดชอบที่ดีก็จะเป็นเครื่องนำทางให้เราอยู่บนหนทางที่ถูกต้อง

ในข้อ 6 ใช้คำว่า “ผิดจุดประสงค์” และ “หลงไป” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาใช้ชีวิตที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย หรือออกนอกทิศทาง ท่านจะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงมีทิศทางสำหรับชีวิตของเราแต่ละคน เราจึงควรที่จะดำเนินอยู่ในทิศทางที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้ และถ้าเราออกนอกเส้นทางเราก็ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเรา การมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีจะช่วยให้เราไม่ให้ออกนอกเส้นทางในการโต้แย้งกันในเรื่องไร้สาระที่แสนจะโง่เขลา

ในประสบการณ์แห่งการรับใช้พระเจ้ากว่าสามสิบปีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบเห็นคนจำนวนมากที่ออกนอกทิศทางไปกล่าวคือเขาไม่ได้อยู่ในหนทางที่มุ่งตรงยังเป้าหมาย มีบางคนใช้ชีวิตที่วอกแวกไป คู่สิ่งที่ไม่เป็นแก่นสาร มีบางคนตกลงสู่ความบาป และบางคนหลุดลอยออกจากความเชื่อของเขาไปเสีย การที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีสามารถช่วยให้พ้นจากสิ่งดังกล่าวนี้

ช่วยเราให้มีชัยชนะ

ประการที่สอง จิตสำนึกผิดชอบที่ดีจะช่วยให้คุณให้มีชีวิตที่ประสบชัยชนะ 1 ทิโมธี 1:18,19 กล่าวว่า “คุณก่อนทิโมธีบุตรของข้าพเจ้า คำกำชับนี้ ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งเล็งถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นจะเป็นแรงใจให้ท่านสู้รบได้ดี จงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกว่าตนชอบ ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง”

ขั้นแรกท่านออกนอกเส้นทาง ขั้นต่อมาความเชื่อของท่านก็อับปางลง เรามีชีวิตอยู่ในสงคราม เราต้องต่อสู้ให้ดีการสู้รบบางครั้งเลวร้าย แต่นี่เป็นการสู้รบที่ดี คือการสู้รบกับโลก เนื้อหนัง และมารร้าย ผู้ซึ่งมีความเชื่อและจิตสำนึกผิดชอบที่ดีก็จะต่อสู้ได้ดีและประสบชัยชนะ ไม่มีอะไรให้กำลังใจในการต่อสู้ในชีวิตของเราได้ดีไปกว่าจิตสำนึกผิดชอบที่ดี คือจิตสำนึกผิดชอบที่ทำงานอย่างเป็นปกติในชีวิตของท่าน

ทิโมธีการสู้รบกับบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสที่ท่านเป็นศิษยาภิบาลอยู่ การทำงานเป็นศิษยาภิบาลที่นั่นไม่ใช่เรื่องง่าย มีศิษยาภิบาลหลายคนทั้งเขียนจดหมายและโทรศัพท์ถึงข้าพเจ้าว่า “อาจารย์ เวียร์สปีครับ ผมกำลังอยู่ในที่ ๆ เผชิญกับมรสุมหนัก” ที่ ๆ สะดวกสบายนั้นไม่มีดอก ที่ใดก็ตามที่ท่านซุกรงของพระเยซูคริสต์ขึ้น เมื่อนั้นเหล่าซาตานจะเริ่มทำงานต่อสู้กับท่าน และถ้าประสบช่องทาง ซาตานก็จะใช้สมาชิกในคริสตจักรของท่านนั้นแหละเป็นเครื่องมือ ดังนั้นถ้าท่านยึดมั่นในความเชื่อและมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีท่านก็จะทำสงครามได้ดี

ช่วยเราให้มีความซื่อสัตย์

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีไม่เพียงรักษาเราให้อยู่ในทิศทางที่ถูกต้องและช่วยเราให้มีชัยชนะเท่านั้น แต่จิตสำนึกผิดชอบที่ดียังช่วยเราให้เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ซื่ออีกด้วย ฮีบรู 13:18 กล่าวว่า “จงอธิษฐาน

เพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า ใจของเราบริสุทธิ์อยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติสิ่งที่ดีงามทุกอย่าง” คำที่แปลว่า “**สิ่งที่ดีงาม**” (Honestly = อย่างซื่อตรง) หมายถึงความสวยงามความเหมาะสม ชีวิตคริสเตียนควรเป็นชีวิตที่มีความสวยงามงดงาม ไม่ใช่เป็นผู้ที่สร้างปัญหาแต่เป็นผู้ที่แก้ปัญหามากกว่าตามปกติแล้วคริสเตียนมักไม่ใช่เป็นผู้สร้างปัญหาแต่เป็นผู้เผยให้เห็นถึงปัญหาซึ่งมีอยู่แล้ว และถ้าเรามีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีเราก็จะสามารถมีชีวิตที่ซื่อสัตย์และจริงใจเป็นชีวิตที่สวยงามซึ่งเมื่อผู้คนเห็นชีวิตของท่านก็จะกล่าวขานกันว่า “**มีบางสิ่งในชีวิตของเขาน่าสนใจจริง ๆ**”

เป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่มีคริสเตียนที่ไม่ยอมชำระหนี้สินคริสเตียนที่มีชื่อเสียงในทางที่เลวในวงการธุรกิจ ถ้าคนเรามีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีเขาก็จะเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ในการรักษาคำมั่นสัญญาและชำระหนี้สินของตน เขาจะมีความซื่อสัตย์ต่อสัญญาที่ตนให้ไว้ เพราะว่าจิตสำนึกผิดชอบของตนจะช่วยให้เขาเป็นคนสัตย์ซื่อ

ช่วยเราให้เป็นพยาน

ใน 1 เปโตร 3:14-17 เราอ่านพบว่าจิตสำนึกผิดชอบที่ดีช่วยให้เป็นพยานอย่างมีประสิทธิภาพ “แต่ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุประพฤติกชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวเขาและอย่าคิดวิตกไปเลย แต่ในใจของท่านจงเคารพนับถือพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนอบถ่อม และให้ความสำคัญผิดชอบของท่านไม่เป็นเหตุติดท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้ายคนที่กล่าวร้ายความประพฤติของท่านในพระคริสต์ จะต้องได้รับความอับอาย เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติกชว”

เปโตรเขียนจดหมายของท่าน ไปยังผู้ที่ถูกกล่าวร้ายอย่างผิด ๆ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้นคงจะมีความลำบากใจมีใช้น้อย พวกเขาถูกใส่ร้ายในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้พูดหรือทำเลย พวกเขาจะพิสูจน์อย่างไรว่าตนไม่ได้พูดหรือทำตามที่ถูกกล่าวหา นั้น? จะจัดการประชุมขึ้นเพื่อประท้วงหรือ? ไม่เลย เปโตรเพียงแต่เสนอว่า “**จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ**” พร้อมทั้งจะเป็นพยาน

อุปสรรคจะกลายเป็นอุปกรณ์ได้ เมื่อมีคนมาหาเรื่องใส่ท่าน ก็เป็นโอกาสที่ท่านจะเป็นพยานถ้าท่านมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ถ้าท่านทำผิด จิตสำนึกผิดชอบของท่านจะตำหนิและเตือนท่าน แต่ถ้าท่านทำดีจิตสำนึกผิดชอบของท่านก็จะเสริมกำลังให้ท่าน ไม่มีอะไรที่จะเสริมกำลังท่านได้ดีไปกว่าจิตสำนึกผิดชอบที่ดีเมื่อมีคนกล่าวร้ายท่าน

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นจิตสำนึกที่มีประสิทธิภาพ เป็นสิ่งที่ทำให้เราอยู่ในฐานะพยาน ทำให้เรามีชัยชนะ ทำให้เราเป็นคนสัตย์ซื่อและช่วยเราในการเป็นพยานเมื่อเหตุการณ์อยู่ในภาวะคับขัน ผู้ซึ่งละทิ้ง

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีก็หลุดออกนอกทิศทางเสียแล้ว และชีวิตก็มุ่งหน้าสู่หินโสโครกซึ่งไม่นานชีวิตก็จะ
อับปางลง

สิ่งทีกล่าวนานี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับกษัตริย์ชาอูล กษัตริย์ชาอูลเริ่มเล่นกับจิตสำนึกผิดชอบของ
พระองค์ และไม่นานพระองค์ก็ออกนอกทาง ต่อมาพระองค์ก็พ่ายแพ้โดยเริ่มพุดปดและแก้ตัวต่าง ๆ นา
ๆ ไม่นานพระองค์ก็ถึงแก่ความหายนะดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากในการที่เราจะรักษาจิตสำนึกผิด
ชอบที่ดีไว้ จิตสำนึกผิดชอบที่ดีนี้มีประสิทธิภาพ

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ได้รับแสงสว่าง

ลักษณะประการที่สองของจิตสำนึกผิดชอบที่ดีนั้นคือเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ได้รับแสงสว่าง
จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ได้รับคำสอนจากพระวณะของพระเจ้าและรับการทรงนำ
จากพระวิญญูณบริสุทธิ์

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเปรียบเรื่องจิตสำนึกผิดชอบที่ดีเหมือนกับหน้าต่างที่ให้ความสว่างส่อง
เข้ามา มัทธิว 6:22,23 กล่าวว่า “ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอย
สว่างไปด้วย แต่ถ้าตาของท่านมืดปกคลุมทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่
ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใดหนอ ”

จิตสำนึกผิดชอบเป็นหน้าต่างที่เป็นช่องทางให้ความสว่างส่องเข้ามาถึงตัวเรา และถ้ายังมีความ
สว่างจากพระคำของพระเจ้าส่องเข้ามามากเท่าใด จิตสำนึกผิดชอบของเราก็จะทำงานได้ดีมากขึ้น
เท่านั้น จิตสำนึกผิดชอบจะยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดที่เจ้าของจิตสำนึกผิดชอบผู้นั้นรู้ และเมื่อเราเติบโต
ขึ้นในชีวิตคริสเตียนของเรา มาตรฐานของเราก็สูงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเราเริ่มรู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้า มีสิ่ง
ใหม่ ๆ มากมายเหลือเกินที่เราต้องเรียนรู้ เมื่อความสว่างได้ส่องเข้ามาในใจของเรา เราก็เริ่มเห็นหยากใ
และฝุ่นละอองต่าง ๆ ในชีวิตของเรา เราก็เริ่มทำความสะอาด เรายังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระ
เจ้าของเราและพระคุณของพระองค์มากยิ่งขึ้นเท่าใด จิตสำนึกผิดชอบของเราก็ยังสามารถทำงานอย่างมี
ประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นสาเหตุที่เราต้องอ่านพระวณะของพระเจ้า หนุนใจกันและกัน และ
เสาะแสวงหาการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิ์เสมอ

ใน 1 โครินธ์ บทที่ 8 เปาโลกล่าวว่า ความรู้และจิตสำนึกผิดชอบดำเนินไปด้วยกัน จิตสำนึกผิด
ชอบของคนบางคนไม่ได้รับการทวงเขาเพราะเขาไม่มีความรู้ที่จะมาจุดความสว่างให้เกิดขึ้นกับจิตสำนึกผิด
ชอบของเขา มีคนไม่น้อยที่ไม่มีความสว่างเขามีแต่ความมืด เป็นความมืดแห่งความมมงายและความ
เขลา

เมื่อ จอห์น นีอกซ์ เทศนาประกาศพระกิตติคุณที่สต็อคแลนด์ และหาทางที่จะทำการปฏิรูป
คริสตจักร พระนางเจ้าแมรีผู้มีความเชื่อถ้อยที่แตกต่างกันกับท่านก็ทำการต่อต้านท่านวันหนึ่งพระนาง

ตรัสกับท่านว่า “จิตสำนึกผิดชอบของฉันไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ” จอห์น น็อกซ์กล่าวตอบพระนางว่า “จิตสำนึกผิดชอบของฝ่าบาทจำเป็นต้องมีความรู้ และข้าพระบาทเกรงว่าความรู้ที่ถูกต้องนั้นไม่มีอยู่ในฝ่าบาทเลย”

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีนั้นเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ได้รับการฝึกฝน

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีมีประสิทธิภาพ จิตสำนึกผิดชอบที่ดีได้รับความสว่าง และประการที่สาม จิตสำนึกผิดชอบที่ดีนั้นเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่รับการฝึกฝน

เปาโลกล่าวกับเพลิกซ์ว่า “ในข้อนี้ข้าพเจ้าอุทิศสำหรับประพฤติตามที่จิตสำนึกเห็นว่าดีเสมอ มิให้ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” (กิจการ 24:16) จิตสำนึกผิดชอบของเราก็เป็นเหมือนกับกล้ามเนื้อของเราที่จำเป็นต้องมีการออกกำลังกายอยู่เสมอ ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของเราอยู่เฉย ๆ โดยไม่ได้ใช้ก็จะกลายเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่เฉื่อย

ฮีบรู 5: 13, 14 บรรยายไว้ว่า “เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้น ยังไม่เข้าใจในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นผู้เยาว์อาหารแข็งเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ สำหรับผู้ที่ได้รับการฝึกหัดอบรมให้สามารถรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว”

ส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของเราสามารถรับการฝึกฝนจนมีประสิทธิภาพอย่างเหลือเชื่อ ประสาทในการรับฟังและการมองเห็นสามารถรับการฝึกฝนให้ดีขึ้นได้ คนบางคนมีประสาทสัมผัสที่ดีอย่างเหลือเชื่อ แม้แต่ประสาทในการรับรู้รสของอาหารก็สามารถรับการฝึกให้มีประสิทธิภาพอย่างดีได้ สัมผัสฝ่ายวิญญาณของเราก็อยู่ในทำนองเดียวกัน คือตาฝ่ายวิญญาณ หูฝ่ายวิญญาณ และประสาทสัมผัสฝ่ายวิญญาณของเรา จำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝนถ้าเราจะเป็นผู้ที่มีการพิจารณาที่ดี การฝึกฝนนี้รวมถึงจิตสำนึกผิดชอบของเราด้วย

จิตสำนึกผิดชอบของเราจำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝน มิฉะนั้นแล้วก็จะกลายเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ดีไม่ได้ และท่านจะฝึกฝนจิตสำนึกผิดชอบของท่านก็โดยการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า โดยการทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งให้ท่านกระทำเช่นเดียวกันกับนักดนตรีที่ต้องฝึกฝนกับเครื่องดนตรีของตน หรือแม่ครัวที่จะมีฝีมือดีก็โดยหมั่นเอาใจใส่ในการปรุงอาหารของตน หรือจิตรกรที่ต้องวาดภาพศิลปะของตนอยู่เสมอ คริสเตียนเราก็จำเป็นต้องพัฒนาความรู้สึกไวต่อสิ่งที่ผิดหรือสิ่งที่ถูกต้องเมื่อเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า นั่นแหละ จิตสำนึกผิดชอบที่ดีจะต้องได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอ

ภาษากรีกคำว่า อะพีรอส (apeiros) ที่แปลว่า “ผู้เยาว์” ในฮีบรู 5:13 นั้นมีความหมายว่า “ขาดทักษะ ปราศจากประสบการณ์” ภาษากรีกคำว่า กุมมาโซ (Gummazo) แปลว่า “การฝึกฝน” ในข้อ 14 นั้นเป็นที่มาของคำว่า “ยิมเนเซียม” ชาวกรีกเป็นพวกที่มีความนิยมในการบริหารร่างกายมาก ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวกับเราในทำนองว่า “เช่นเดียวกันกับที่ท่านฝึกฝนกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

ท่านจะต้องฝึกฝนส่วนที่เป็นฝ่ายวิญญาณและจิตสำนึกผิชอบของท่านด้วย เพราะว่าจิตสำนึกผิชอบที่ดีนั้นเป็นจิตสำนึกผิชอบที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี”

ท่านมีจิตสำนึกผิชอบที่ดีหรือไม่? จิตสำนึกผิชอบที่ท่านมีอยู่นั้นมีประสิทธิภาพดีหรือเปล่า? ทำงานไหม? เมื่อท่านทำสิ่งที่ผิด จิตสำนึกของท่านรบกวนท่านหรือไม่? เมื่อท่านทำสิ่งที่ถูกต้อง จิตสำนึกผิชอบของท่านสนับสนุนท่านหรือไม่?

ข้าพเจ้าหวังว่าจิตสำนึกผิชอบของท่านเป็นจิตสำนึกผิชอบที่ได้รับการสว่างมาแล้ว และท่านก็กำลังเจริญเติบโตขึ้นในความรู้จากพระวจนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงไม่ใช่ชีวิตตามระบบและประเพณีรอบ ๆ ท่าน แต่ตามพระวจนะของพระเจ้า

สิ่งที่น่าชื่นใจก็คือ ไม่เพียงแต่เมื่อท่านดำเนินชีวิตในความสว่างของพระเจ้าเท่านั้น หากแต่ว่าพระวจนะของพระเจ้ายังนำความสว่างไปยังทุกที่ทุกแห่งที่ท่านไปอีกด้วย

ท่านได้ฝึกฝนจิตสำนึกผิชอบของท่านหรือไม่? หรือท่านอาจกล่าวว่า “แล้วมันจะมีความแตกต่างกันอย่างไรเล่า?” หนทางเดียวที่จะเติบโตขึ้นในฐานะคริสเตียนและมีชีวิตคริสเตียนที่ยืนหยัดมั่นคง หนทางเดียวที่จะเป็นคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพ คือการฝึกฝนจิตสำนึกผิชอบของท่าน และจำเริญขึ้นสู่ความไพบูลย์ในพระคริสต์ การมีจิตสำนึกผิชอบที่ดีนั้นเป็นชีวิตที่มีความสุขอย่างยิ่ง จงทำทุกสิ่งที่ท่านสามารถทำได้ที่จะรักษาจิตสำนึกผิชอบของท่านไว้ให้ดี เมื่อจิตสำนึกผิชอบของท่านเริ่มเสียไป เมื่อนั้นท่านก็กำลังมุ่งหน้าสู่ความหายนะ

ของค้พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยพวกเราให้มีจิตสำนึกผิชอบที่ดีด้วยเถิด

บทที่ 4 จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

อัครทูตเปาโลใช้เนื้อที่เกือบห้าบทในจดหมายสองฉบับของท่านให้กับปัญหาที่เกิดจากจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคือ 1 โครินธ์ 8,9,10 และ โรม 14,15 พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราพัฒนาให้จิตสำนึกผิดชอบของเราแข็งแรงเพราะว่าคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอสามารถสร้างปัญหาต่างๆ ประการให้กับตนเอง และคนอื่นด้วย ที่จริงข้าพเจ้าเชื่อว่าการแตกแยกในหลายที่หลายแห่งท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายที่มีความเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์นั้นเกิดจากการที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

ให้เราพิจารณาถึงเรื่องจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอนี้ในสามหัวข้อด้วยกันคือ

ลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

ประการแรกให้เราพิจารณาถึงลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ ข้าพเจ้าจะบอกได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอหรือไม่? มีลักษณะในตัวของคุณคนอย่างน้อยแปดประการด้วยกันที่แสดงให้เห็นว่ามีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

รอดแล้วและอยู่ในคริสตจักร

ก่อนอื่น เขาเป็นคนที่รอดแล้ว ขอให้เข้าใจให้ชัดเจนในที่นี้เป็นประการแรกว่า เขาเป็นคนที่ได้รับความรอดแล้ว ประการที่สอง เขาอยู่ในคริสตจักร ในโรม 14:1 กล่าวว่า “ส่วนคนที่ยังมีความเชื่อน้อยอยู่นั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่ต่างกัมนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่งคนที่เปาโลกล่าวถึงนี้เป็นคริสเตียน และอยู่ในคริสตจักรเขาไม่ควรถูกกีดกันให้อยู่นอกคริสตจักรเพราะเหตุที่เขาจะมีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

ขาดความรู้

ประการที่สาม เขาขาดความรู้ เราอ่านพบจาก 1 โครินธ์ 8:7 ที่ว่า “มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนที่เคยนับถือรูปเคารพมาก่อน เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริง ๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน”

ปัญหาหนึ่งของคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์คือ “คริสเตียนควรรับประทานอาหารที่ได้ถวายให้กับรูปเคารพแล้วหรือไม่?” เนื้อสัตว์ที่มีราคาสูงที่สุดในตลาดที่เมืองโครินธ์คือเนื้อที่ถูกนำไปถวายให้กับรูปเคารพแล้วจึงนำมาขายในตลาด คริสเตียนที่มีความเชื่อเข้มแข็งก็กล่าวว่า “รูปเคารพนั้นไร้สาระ และเนื้อที่ถวายรูปเคารพไปแล้วนั้นก็ไม่เป็นมลทินแต่ประการใด ดังนั้นฉันจะไปซื้อเนื้อนั้นมา

รับประทาน” ส่วนคริสเตียนที่อ่อนแอก็กล่าวว่า “โอ ไม่ได้หรอก! พวกเราอดพ้นแล้วจากรูปเคารพเหล่านี้ และเนื้อนั้นก็เป็นมลทินแล้วด้วย!” ดังนั้นคริสเตียนที่อ่อนแอก็ไม่มีความรู้เพียงพอที่จะเข้าใจในเรื่องราวฝ่ายวิญญาณเขายังใช้ชีวิตอยู่ที่เป็นเหมือนกับทารก โดยไม่ได้ตระหนักว่าอาหารนั้นไม่ใช่สิ่งดีหรือสิ่งเลวร้ายในตัวของมันเองที่จะส่งผลต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

เจ็บง่ายและกระทบกระเทือนง่าย

ลักษณะประการที่สี่ของบุคคลที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคือคนที่เจ็บง่ายและถูกระทบได้ง่าย 1 โครินธ์ 8:12 กล่าวว่า “ฉะนั้นเมื่อท่านทำผิดต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ด้วย” โรม 14:15 กล่าวว่า “ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้ผู้หนึ่งพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย”

ไม่มั่นคง

คนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอเป็นคนที่เจ็บง่าย ถูกระทบง่าย และเป็นคนที่ถูกรบกวนด้วยเสรีภาพและการกระทำของคนที่แข็งแกร่งกว่าได้ง่ายด้วย ทั้งหมดนี้นำมาถึงลักษณะประการที่ห้าของคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคือเขาเป็นคนที่ไม่มั่นคงและสะดุดกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ง่าย หนังสือโรม 14:13 กล่าวว่า “ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุดหรือสิ่งซึ่งขัดขวางทางของพี่น้อง”

เด็ก ๆ ที่ยังไม่โตมักจะสะดุดหกล้มได้ง่ายจากสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ผู้ใหญ่ที่เดินได้คล่องและมีการทรงตัวที่ดีแล้วก็ไม่มีปัญหาอะไรกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นปัญหาของเด็ก

ช่างตำหนิ

ลักษณะประการที่หกของคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคือเป็นคนที่ช่างตำหนิคนอื่นเสมอ โรม 14:3,4 กล่าวว่า “อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว ท่านเป็นใครเล่า จึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น บ่าวคนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมที่สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์อาจให้เขาได้ดีได้”

ปัญหาของคริสตจักรในกรุงโรมคือเป็นเรื่องของการกินอะไรดี หรือการถือวันอะไรดีจึงจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า คริสเตียนที่อ่อนแอกว่าก็กล่าวว่า “โอ พวกเรารับประทานเนื้อไม่ได้หรอก! เรารับประทานสิ่งเหล่านี้ไม่ได้!” ส่วนคริสเตียนที่เข้มแข็งกว่าก็กล่าวว่า “คุณทานอะไรก็ได้ ไม่เป็นไร

หรรษา” คริสเตียนที่อ่อนแอกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันพิเศษ วันนั้นเป็นวันพิเศษที่เราจะระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คริสเตียนที่เข้มแข็งกว่าก็กล่าวว่า “วันไหน ๆ ก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้าเราเดินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” ผลก็คือ มีการแบ่งแยกในคริสตจักร คริสเตียนที่อ่อนแอกว่าก็ตำหนิคริสเตียนที่เข้มแข็งกว่า

เคร่งครัด

คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอเป็นพวกที่เคร่งครัดในกฎระเบียบจุก ๆ จิก ๆ รวมทั้งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากเกินไปทั้งนี้เนื่องจากเขามีความหวาดกลัวต่อเสรีภาพ เขาเป็นเหมือนเด็ก ๆ ซึ่งชอบที่จะถูกแม่ตีเพื่อจะแน่ใจว่าแม่ยังรักตนอยู่และชอบที่จะได้รับการปกป้องรักษา ต่อมาวันหนึ่งเมื่อแม่บอกว่า “เอาละ หนูโตพอที่จะไปโรงเรียนได้แล้วนะ” ก็เกิดเสียงประท้วงขึ้นมาว่า “หนูไม่อยากไปโรงเรียน” จากนั้นก็มีการรบกันถึงเรื่องไปโรงเรียน ต้องร้องไห้ก่อนไปโรงเรียนบ้างละ ต้องหนีไปซ่อนตัวบ้างละ สาเหตุอะไรหรือ? เขากลัวเสรีภาพนะซี ไม่มีความปลอดภัยที่ถนน และไม่มีความปลอดภัยเมื่อถูกโยนเข้าไปในกลุ่มคนที่ไม่รู้จักมาก่อน ผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะแล้วไม่มีความหวาดกลัวต่อสิ่งดังกล่าวเลย ที่จริง เราเติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็มีความยินดีที่มีประสบการณ์ใหม่ ๆ พบปะกับผู้คนใหม่ ๆ และได้รับการทำทนายใหม่ ๆ ด้วย

คนที่มีความสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอก็เคร่งครัดในกฎระเบียบต่าง ๆ เกินไป เขาจะต้องคอยระวังที่จะทำตามกฎและข้อบังคับต่าง ๆ โปรดอย่าเข้าใจผิด ข้าพเจ้าไม่ได้ต่อต้านกฎระเบียบและมาตรฐานต่าง ๆ ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่แล้วต่างก็ต้องมีมาตรฐานในชีวิต มีบางสิ่งที่เราไม่ทำเพราะเรารู้ดีขึ้น แต่เราไม่ได้สร้างชีวิตของเราขึ้นบนสิ่งดังกล่าว เรามีมาตรฐานเพราะเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะเรารักซึ่งกันและกัน และเพราะเราเรียนรู้ที่จะชื่นชมกับสิ่งที่ดี สิ่งที่มีบริสุทธิและสิ่งที่ถูกต้อง เหมาะสม แต่ผู้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอไม่ได้เป็นเช่นนั้น เขาเคร่งครัดเกินสัดส่วน เขาวัดคนอื่น ๆ ทั้งหมดด้วยมาตรฐานของตนเอง และจะรู้สึกสะอึดเมื่อท่านทำในสิ่งที่แตกต่างไปจากเขา

ลำดับความสำคัญก่อนหลังสับสน

สุดท้าย คนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอมีความสับสนในเรื่องลำดับความสำคัญก่อนหลังในชีวิตของเขา เขาเน้นในสิ่งภายนอกมากกว่าภายใน ในสิ่งอนิจจังมากกว่าสิ่งที่นิรันดร์ โรม 14:17 กล่าวว่า “เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณาบบริสุทธิ” คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอมีรายการขีดยาวว่าอะไรรับประทานได้ อะไรรับประทานไม่ได้ ที่ไหนไปได้และที่ไหนไปไม่ได้ แต่เปาโลกล่าวว่า สิ่งดังกล่าวเป็นเพียงสิ่งภายนอก ซึ่งไม่สำคัญอันใดเลย หากแต่เป็นผลพลอยได้จากการที่พระเจ้าได้

ทรงกระทำบางสิ่งบางอย่างในชีวิตของเราเท่านั้น ดังนั้นขออย่าให้ท่านมีลำดับความสำคัญก่อนหลังของชีวิตที่สับสนอีกต่อไป

มีบางคนคิดว่าคนที่มีความกระตือรือร้นที่เคร่งครัดเป็นคนที่มีความเข้มแข็งในความเชื่อ ส่วนคนที่ชอบใช้เสรีภาพของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นคนที่มีความใจดีที่อ่อนแอ แต่ความจริงเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกันเลยทีเดียว คนที่มีความใจดีที่อ่อนแอที่เข้มแข็งมักใจกว้างยอมรับคนซึ่งทำอะไรแตกต่างจากตนมากกว่า เขาไม่ค่อยสะอึกสะอื้น หรือน้อยใจ เสียใจง่ายต่อการกระทำของคนอื่น คนที่มีความใจดีที่อ่อนแอเป็นคนที่เมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่างในนิศสารที่ไม่เป็นที่พอใจของตนก็บอกละเลิกการเป็นสมาชิกของนิศสารนั้นทันที เป็นคนที่ถ้าได้ฟังเพลงที่ตนไม่ชอบก็จะไม่ไปโบสถ์ หรือเลิกสนับสนุนสถานีวิทยุที่ออกอากาศเพลงนั้นเสียเลย เป็นคนที่มักจะย้ายโบสถ์เมื่อไม่ชอบสิ่งที่นักเทศน์พูด เป็นคนที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญูณเอาเสียเลย และเขายังจำเป็นต้องเจริญเติบโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญูณอีกมาก

สาเหตุของจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ

อะไรเป็นเหตุของการมีความใจดีที่อ่อนแอ? เป็นหัวข้อประการที่สองที่เราจะพิจารณากัน ทำไมคนในโบสถ์ของเราจึงสะอึกสะอื้นง่ายนัก ชอบวิพากษ์วิจารณ์ ไม่มั่นคง เคร่งครัดในข้อหุยมหิม? มีสาเหตุอะไรหรือ? ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลหลักคือไม่มีการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญูณ เขาอาจหวาดกลัวต่อเสรีภาพ หรืออาจถูกเลี้ยงดูมาในสภาพนี้ก็ได้ เป็นความจริงที่บางคนโตขึ้นมาในบ้านที่เจ้าระเบียบ เขาก็เลยขาดความไว้วางใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของเขา บางคนจะต้องให้คนอื่นประทับประคองอยู่ตลอดเวลา มือคดหรืออุปทานอยู่เสมอกว่าอีกนัยหนึ่ง เขาเป็นเหมือนกับเด็กทารก

ให้เราสังเกตว่ามีความแตกต่างกันระหว่างการมีความไว้วางใจเหมือนเด็ก กับการทำตัวเป็นเด็ก เป็นสิ่งที่น่ารักน่าเอ็นดูที่จะเห็นเด็กเล็ก ๆ เกะตืดกระโปรงของคุณแม่ แต่เป็นสิ่งที่น่าเกลียดที่จะเห็นคนอายุ 40 ปีแล้วเกะตืดกับเรื่องหุยมหิม ๆ กล่าวกันถึงแก่นจริง ๆ แล้วสาเหตุก็คือขาดความรู้ความเข้าใจฝ่ายวิญญูณนั่นเอง

ใน 1 โครินธ์ 8 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่า ความรู้ ความรัก และจิตสำนึกผิดชอบเป็นของที่ไปด้วยกัน ขณะเมื่อเราเติบโตขึ้นในความรู้ เราก็แสดงความรัก เราก็เจริญเติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และจิตสำนึกผิดชอบของเราก็เข้มแข็งขึ้นด้วย

ฮีบรู 5:12-14 กล่าวสรุปได้ดีถึงสิ่งนี้ว่า “ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีก ในเรื่องหลักธรรมเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า ท่านทั้งหลายต้องกินน้ำนมไม่ใช่อาหารแข็ง เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้น ยังไม่เข้าใจในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นผู้เยาว์ อาหารแข็งเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ สำหรับผู้ที่ได้รับการฝึกหัดอบรมให้สามารถรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อลูกเล็ก ๆ ของพระเจ้ารับประทานพระวจนะของ

พระเจ้า (อาหาร) และเชื้อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน (ออกกำลังฝึกฝนฝ่ายวิญญาณ) เขาก็จะโตขึ้น จิตสำนึกผิชอบของเราที่จะโตขึ้นด้วยเมื่อเราบริหาร

ท่านจัดขบวนการเติบโตของจิตสำนึกผิชอบของท่านได้อย่างไร? ก็โดยการต้องฟังพากคนอื่น ให้บอกท่านว่าต้องทำอะไรต้องทำอะไร มีรายการที่ต้องทำ ต้องไม่ทำอะไรเสียยาว มีมาตรฐานต่าง ๆ ที่เน้นแต่สิ่งภายนอกเป็นเครื่องมือในการนำทางชีวิตและในการตัดสินใจ (แทนที่จะเป็นมาตรฐานจากพระคัมภีร์)

ข้าพเจ้าและภรรยามีความยินดีที่มีโอกาสเลี้ยงดูลูก ๆ ถึงสี่คนด้วยกัน เมื่อพวกเขา ๆ ยังเล็กอยู่นั้นเราก็ตั้งกฎระเบียบต่าง ๆ ให้พวกเขาทำกัน เราต้องเตือนพวกเขาว่า “อย่าไปเล่นที่ถนนนะ อย่าเปิดประตูหลังบ้านทิ้งไว้โดยไม่ใส่กลอนนะ ระวังอย่าเล่นที่บ้านใครนะ เดี่ยวจะตกลงมา อย่าเล่นมีดนะ เดี่ยวบาดมือ” หรืออะไรต่อมิอะไรอีกในทำนองนั้น แต่เมื่อพวกเขาโตขึ้น ก็มีความขี้ดหุ่นมากขึ้น เราเปลี่ยนกฎของเราไม่จุกจิกในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกต่อไป แต่ใช้มาตรฐานใหม่ คือหลักการ ความรักและความเข้าใจ

เรามีชีวิตอยู่บนหลักการบางอย่าง เราต้องการให้ลูก ๆ ของเราเติบโตขึ้น ต้องการให้พวกเขาฝึกชีวิตที่จะเป็นคนช่างสังเกต มีวิจารณญาณ เราไม่สามารถตัดสินใจสิ่งต่าง ๆ แทนพวกเขาตลอดเวลา จะเป็นเรื่องแย่งชิงใครถ้าพระเจ้าทรงยื่นหนังสือกฎเกณฑ์เล็ก ๆ ให้เราเล่มหนึ่งและบอกเราว่าจะดูเรื่องอะไรในโทรทัศน์ได้ หรือเรื่องอะไรดูไม่ได้ หนังสือพิมพ์แบบไหนอ่านได้แบบไหนไม่ได้ เพลงไหนฟังได้ หรือฟังไม่ได้เราคงไม่รู้จักโต และไม่ได้ฝึกฝนชีวิตของเราเลย

จิตสำนึกผิชอบที่อ่อนแอเป็นจิตสำนึกผิชอบที่ขาดความรู้ความเข้าใจ (กล่าวคือ ไม่มีความสว่างสอดเข้ามาที่หน้าต่างบานนั้น) ขาดการฝึกฝนและหวาดกลัวต่อเสรีภาพ มีองค์การคริสเตียนบางแห่งต้องการให้คนอ่อนแออยู่เสมอ เพื่อจะหลอกลวงและทำให้ทำในสิ่งที่องค์การต้องการ หน้าที่ของข้าพเจ้าในฐานะผู้รับใช้พระเจ้าต้องช่วยท่านให้เติบโตขึ้น ซึ่งก็นำมาถึงซึ่งหัวข้อบรรยายข้อต่อไป

การบำบัดรักษาจิตสำนึกผิชอบที่อ่อนแอ

มีอะไรที่สามารถบำบัดรักษาความอ่อนแอของจิตสำนึกผิชอบได้? ข้าพเจ้าต้องการบอกท่านก่อนว่าวิธีอะไรที่รักษาไม่ได้คือไม่ใช่โดยการพูดว่ากล่าว หรือเอาอะไรไปทูปสิริษะของธรรมชาติที่อ่อนแอกว่า

ถ้าลูกเล็ก ๆ ของท่านนอนบนที่นอนและกล่าวว่า “พ่อจ๋า มีหมีตัวหนึ่งอยู่ใต้เตียงหนู” คุณรู้อยู่เต็มอกว่า ไม่จริงหรอก ไม่มีหมีอยู่ใต้เตียง แต่การดูถูกว่า หลวไหล ไม่ได้แก้ปัญหา ท่านจะอย่างไรดี? เดินเข้าไปในห้องนอนลูก เปิดไฟให้สว่าง กอดลูกไว้ และปลอบว่า พ่อแม่อยู่นี่ ไม่นานลูกจะขี้มออก และกล่าวว่า “หนูคิดว่าคงไม่มีหมีอยู่ใต้เตียงของหนูแล้วละ”

ผู้ที่เป็เหมือนเด็ก ๆ ฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรของเราต้องการความรัก ความจริง (จากพระคำของพระเจ้า) และการฝึกฝนฝ่ายวิญญาณ

เอเฟซัส 4:15 ให้สูตรแก่เราว่า “แต่ให้เรายึดความจริงด้วยใจรัก (จงพูดความจริงด้วยใจรัก) เพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะ คือพระคริสต์” ความรักที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความจริง เป็นความหน้าซื่อใจคด แต่ความจริงที่ไม่มีความรักเป็นความทารุณ เราต้องไม่ตกขอบด้านหนึ่งด้านใด ความรู้ที่ไม่มีความรักเป็นการกดขี่เหยียดหยาม ถ้าฉันรู้ในสิ่งที่เธอไม่รู้ฉันก็อยู่เหนือกว่าเธอ แต่ความรักที่ปราศจากความรู้จะกลายเป็นอนาธิปไตย คือทำอะไรก็ได้ที่ใจอยากทำ ความรู้ ความจริง และความรัก จะต้องสมดุลกัน

เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 8 ว่า เราจะต้องตั้งใจไม่ทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบของคนอื่น จิตสำนึกผิดชอบเกาะติดอยู่กับมาตรฐานสูงสุดที่เจ้าของฐู เราจึงไม่ตำหนิคนที่ไม่มีความรู้มาก แต่เราสามารถช่วยเขา ให้รู้มากขึ้นได้ โดยการเปิดพระวจนะของพระเจ้าและสอนเขา

โรมบทที่ 14 และ 15 กล่าวสอนไว้สามประการที่จะช่วยคนที่มิจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคือ ประการแรก ให้รับเขาไว้ “ส่วนหนึ่งที่ยังมีความเชื่อ้อยอยู่นั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น” (โรม 14:1) ไม่ต้องโต้แย้งกับเขา แต่จงยอมรับเขา ไม่ต้องโต้แย้งกันในเรื่องเพลง เรื่องพระคัมภีร์ฉบับไหน เรื่องฝ่ายโลกหรือไม่ฝ่ายโลกกับเขา แต่ให้รับเขาไว้ ต้อนรับเขาไว้ด้วยความรัก! อย่าพิพากษาคัดสินกันและกัน เรียนรู้ที่จะมีความอดทนต่อกัน คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว เรียนรู้ว่า เป็นไปได้ที่คนอื่นจะมีความแตกต่างไปจากตน การมีความแตกต่างกันนั้นไม่ใช่สิ่งที่คิดว่า หรือเลวกว่า เพียงแต่ไม่ตรงกันเท่านั้นเอง ฉะนั้น จงยอมรับพวกเขา

ประการที่สองคือ การเสริมสร้างเขา เปาโลกล่าวกับเราอย่างชัดเจนในโรม 14:13-23 ว่าให้เราเสริมสร้างเขาขึ้น คือช่วยเหลือให้เขาเติบโตขึ้น

ประการที่สาม โรมบทที่ 15 กล่าวว่าเราควรที่จะทำให้เขาพอใจ “พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง ควรจะอดทนต่อความเชื่อของคนที่เคร่งในข้อหุม ๆ หิม ๆ และไม่ควรรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง” เราจะต้องคอยเอาใจใส่เด็กเล็ก ๆ มิใช่หรือ เขาควรได้รับความใส่ใจจากเรา (ไม่ใช่การโอ้อวดหรือการตามใจจนเสียนิสัย) บางครั้งพ่อแม่มักยอมเด็ก เพราะอะไร? เพราะเด็กขาดความเข้าใจ และต้องการเวลาที่จะเปลี่ยนแปลงและ โอกาสที่จะเติบโตขึ้น

ทำไมเราจึงต้องยอมรับคนที่มิจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ? ก็เพื่อเราจะมีโอกาสเสริมสร้างเขา ทำไมเราจึงต้องทำให้เขาพอใจ? ก็เพื่อที่เราจะมีโอกาสช่วยเขาให้โตขึ้น ให้จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอเข้มแข็งขึ้น

ข้าพเจ้าคิดว่าความผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามคริสตจักรต่าง ๆ ทุกวันนี้ก็เพราะว่า เรา ยอมรับคนที่มิจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอและปล่อยเขาไว้อย่างนั้น! การกระทำเช่นนี้เป็นการไม่ถูกต้อง ตามพระคัมภีร์ เรามีหน้าที่ช่วยเขาให้เจริญเติบโตขึ้น โรมบทที่ 14 กล่าวกับเราอย่างชัดเจนว่า หน้าที่ของ เราคือต้องรักเขา รับเขา และทำให้เขาพอใจ ไม่ใช่เพื่อที่เราจะมีโอกาสโต้แย้งกับเขาและตัดสินเขา แต่ เพื่อช่วยเขาให้โตขึ้นเพื่อที่เขาจะได้ช่วยเหลือคริสเตียนคนอื่นให้โตขึ้นด้วย

ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาหลายอย่างที่เกิดขึ้นในคริสตจักรทุกวันนี้เกิดจากคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิด ชอบที่อ่อนแอ พวกเขาช่างตำหนิ และสะอึกสะอื้น ไม่มั่นคง และขาดความรู้ เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจที่มีบาง คนเมื่อก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของผู้นำแล้วก็ทำให้คนที่อยู่รอบตนเป็นเด็กไปหมด

ในครอบครัว เด็กโตจะช่วยเด็กเล็กให้โตขึ้น เมื่อคริสตจักรเรามีคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ อ่อนแอ เป็นหน้าที่ของเราในการช่วยเหลือให้ผู้นั้นเติบโตขึ้น เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจที่เรามีทั้งคริส เตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอและคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่แข็งแรงอยู่ด้วยกัน เพราะผู้ที่มี จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอคอยเป็นเครื่องเตือนใจผู้ที่เข้มแข็งไม่ให้อวดตัว แต่ให้มีความน้อมนวล มีความ รักและความอดทน ผู้ที่มีความเข้มแข็งกว่ามีหน้าที่ในการช่วยผู้ที่อ่อนแอกว่าให้เจริญเติบโตขึ้น

**ของค้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงช่วยพวกเราไม่ให้เป็นผู้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ แต่ให้
เจริญเติบโตขึ้นในพระองค์ ให้มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง และช่วยเหลือคนที่อ่อนแอกว่าให้
เจริญเติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า**

บทที่ 5 จิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง

เราได้พิจารณาถึงจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอในบทที่ผ่านมา ในบทนี้เราจะพิจารณาถึงจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง โรมบทที่ 14 และ 15 เปาโลกล่าวถึงปัญหาระหว่างคนในคริสตจักรที่มีจิตสำนึกผิดชอบอ่อนแอและมีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง

เปาโลเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “ส่วนคนที่มีความเชื่ออยู่นั้นจงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกัน” (โรม 14:1) นี่หมายความว่า “อย่าโต้แย้งกันในเรื่องที่เป็นข้อสงสัย”

ชีวิตคริสเตียนประกอบด้วยสิ่งที่เป็นข้อสงสัยซึ่งคนรักพระเจ้ามีความเข้าใจไม่ตรงกันตลอดมา ทุกยุคทุกสมัย รายละเอียดอาจมีความแตกต่างกันจากยุคหนึ่งไปยังอีกยุคหนึ่งแต่รากฐานของปัญหานั้นก็เหมือนเดิม อะไรที่คริสเตียนทำได้? และทำได้มากน้อยเพียงใด?

ในคริสตจักรที่กรุงโรมก็มีปัญหาในเรื่องอาหารและการถือวัน คริสเตียนที่มีความเชื่ออ่อนก็รับประทานแต่ผัก ในขณะที่คริสเตียนที่เข้มแข็งก็รับประทานอย่างไม่เลือก คริสเตียนที่อ่อนแอก็เลือกถือวันพิเศษ แต่คริสเตียนที่เข้มแข็งก็ถือว่าทุกวันก็พิเศษอยู่แล้วในการดำเนินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นำเสียใจก็คือคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าก็ดำเนินคริสเตียนที่แข็งแรงกว่าและคริสเตียนที่แข็งแรงก็ดูถูกดูหมิ่นคริสเตียนที่อ่อนแอ

ในโรม 15:1 เปาโลจึงกล่าวว่า “พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนต่อความเชื่อของคนที่เคร่งในข้อหยาบ ๆ หยิม ๆ และไม่ควรถะทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง” ท่านกำลังสอนถึงการเป็นคริสเตียนที่มีความเข้มแข็ง ท่านไม่ได้กล่าวถึงความเข้มแข็งทางร่างกาย แต่เป็นความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณ ที่มีมาเมื่อมีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง

ดังนั้นคนที่มีความจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งจึงตรงกันข้ามกับคนที่มีความจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ เปาโลกล่าวว่า “พวกเรา” แทนที่จะกล่าวว่า “พวกเขา” คือ “พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง” ถ้าท่านจะถามเปาโลว่า “ท่านอาจารย์เปาโลครับ อาจารย์เป็นคนที่มีความจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งใช่ไหมครับ?” ท่านคงจะตอบว่า “ใช่ครับ” อาจมีบางคนท้วงว่า “ถ้าอย่างนั้นก็เป็นการอวดตัวนะซีครับ?” เปล่าเลย นี่ไม่ใช่การอวดตัวเลย ถ้าท่านรู้ว่าท่านเป็นคนที่มีความจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งก็ไม่น่าจะมีเหตุผลอะไรในการปิดบังไว้เลย ถ้าท่านมีความจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งท่านก็เป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อคำสัญญาของคนหนึ่ง

ลักษณะของจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง

จิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งมีลักษณะอย่างไร และใครบ้างที่มีความจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง

ความรู้ฝ่ายวิญญาณ

คนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งเป็นคนที่มีความรู้ฝ่ายวิญญาณ เขารู้จักพระวาระของพระเจ้า และสิ่งที่พระวาระนั้นสอนเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

ตัวอย่างเช่นมีอาหารหลายชนิดที่เป็นปัญหาในคริสตจักรในกรุงโรม คริสเตียนที่เข้มแข็งรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงตรัสสอนว่าอาหารทุกชนิดไม่มีมลทิน เปาโลรู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งดี เปโตรเองก็ค้นพบความจริงเช่นเดียวกันนี้เมื่อท่านรออาหารกลางวันอยู่บนดาดฟ้าในตอนเที่ยงวันวันหนึ่งที่เมืองซัฟฟา (ดู กิจการ 10:9-16) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสอนท่านว่าอาหารทุกอย่างไม่เป็นมลทิน ดังนั้นคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งเป็นคริสเตียนที่มีความรู้ในเรื่องราวฝ่ายวิญญาณเขาไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในความเชื่อแบบงมงายตามจารีตประเพณีหรือกฎบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม แต่ดำเนินชีวิตตามความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ เขามีความรู้ความเข้าใจถึงความจริงในพระวาระของพระเจ้า

วิจารณ์ญาณ

ประการที่สอง บุคคลที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งเป็นคนที่วิจารณ์ญาณ เขาฝึกฝนจิตสำนึกผิดชอบของเขาและการรับรู้ฝ่ายวิญญาณของเขาอยู่เสมอ เขารู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกและใช้จิตสำนึกผิดชอบของเขา เขาไม่มีความหวาดกลัวในการที่จะเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ใน ยอห์น 7:17 ว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระบิดา หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง” การเชื่อฟังส่งผลให้เกิดความรู้ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ คนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งเป็นคนที่วิจารณ์ญาณของตนซึ่งเป็นการใช้การรับรู้ฝ่ายวิญญาณ เขาก้าวออกไปด้วยความเชื่อ มีความไว้วางใจและเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า

ชื่นชมในเสรีภาพในพระคริสต์

นี่เป็นลักษณะประการที่สามของผู้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็ง กล่าวคือ เขาเป็นคนที่ชื่นชมในเสรีภาพในพระเยซูคริสต์เจ้าของเขา เขารู้ว่าในพระเยซูคริสต์เขามีเสรีภาพ และทุกสิ่งเป็นของเขา และพระเจ้าทรงประทานให้แก่เราเพื่อให้เรามีความสุขกับมัน ดังที่ปรากฏใน 1 ทิโมธี 6:17 ที่ว่า “สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีมานะทิฐิหรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่ง เพื่อความสะอาดสบายของเรา” เขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีพระทัยเมตตากรุณาประทานสิ่งทั้งปวงให้แก่เรา สิ่งดีทั้งปวงนั้นย่อมมาจากเบื้องบน (ดู ยากอบ 1:17) ดังนั้นคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งยึดความจริงเหล่านี้ด้วยความเชื่อ และชื่นชมในเสรีภาพของตน

ถ้าท่านมีโอกาสเยี่ยมสมาชิกบางคนของคริสตจักรในกรุงโรม ท่านจะเห็นความแตกต่างกันของคนที่มีเสรีภาพกับคนที่เป็มหาส คริสเตียนที่อ่อนแอกว่าเป็นพวกที่ตกเป็มหาสพวกเขาใช้ชีวิตภายใต้กฎเกณฑ์ของพระคัมภีร์เดิม ซึ่งส่งผลให้เขาไม่มีความสุขความยินดีในเสรีภาพในพระคริสต์ ส่วนคริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งก็มีความสุขกับการใช้เสรีภาพของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาเชื่อและยึดมั่นอยู่ในความจริงจากพระคำของพระเจ้า

ทนต่อผู้ที่แตกต่างจากตน

คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งไม่เพียงแต่มีความรู้ความเข้าใจและวิจรรณญาณฝ่ายวิญญาณ และมีความสุขกับเสรีภาพของตนในพระคริสต์เท่านั้น คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งยังมีความอดทนต่อผู้ที่แตกต่างออกไปจากตนอีกด้วย ข้อนี้มีความสำคัญมาก บุคคลที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งเป็นคนที่ไม่ค่อยกระทบกระเทือน

เราสังเกตว่าคนที่มีความอดทนอ่อนเป็นคนที่มักถูกระทบกระเทือนได้ง่าย เมื่อมีคนทำในสิ่งที่ไม่ชอบเขาก็เสียใจอย่างสุดซึ้งและรู้สึกว่าการกระทำนี้เป็นสัญญาณอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่มีความอดทนอ่อน เมื่อคนมีความอดทนเข้มแข็ง เขาก็จะตระหนักว่าคนที่รักพระเจ้ามากมายมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันได้ และเขาก็ไม่เป็นทุกข์กับความแตกต่างเหล่านั้น

หลายปีมาแล้ว เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งทำงานอยู่ในประเทศเคนดิเนีย ทั้งเขาและภรรยาของเขาเดินทางไปตามถนนแห่งหนึ่งและเพื่อนของข้าพเจ้าก็เดินพลางผิวปากไปพลางอย่างมีความเพลิดเพลิน ภรรยาของเขาถามกับเขาว่า “คุณกำลังจะต้องไปเทศนาคืนนี้ไม่ใช่หรือครับ” เขาตอบว่า “ใช่ ผมจะต้องเทศนาคืนนี้” ภรรยาถามต่อไปว่า “ไม่ได้หรอกนะครับ คุณจะเทศนาคืนนี้ไม่ได้ เพราะคุณกำลังทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเสียพระทัยจากการผิวปากของคุณ” คริสเตียนที่นั่นจำนวนมากเชื่อว่าคนเราไม่ควรจะผิวปาก โดยเฉพาะคริสเตียนไม่ควรจะผิวปากในที่สาธารณะเลย

ในที่ประชุมแห่งหนึ่งเพื่อนคนหนึ่งของข้าพเจ้ากำลังพูดกับศิษยาภิบาลคนหนึ่งซึ่งมาจากประเทศอื่นซึ่งไม่ค่อยถือสาเรื่องการสูบบุหรี่มากนัก ศิษยาภิบาลคนนี้ปรารภกับเพื่อนของข้าพเจ้าเมื่อเห็นหนุ่มสาวอนุชนของคริสตจักรลงเล่นที่ชายหาดด้วยกันว่า “ผมคิดว่าคุณไม่ควรให้พวกเขาอยู่ด้วยกันแบบนี้” เพื่อนของข้าพเจ้าหันไปหาเขา ยื่นมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของเขาแล้วเอาซองบุหรี่ของเขาออกมาและกล่าวว่า “คุณจัดการกับเรื่องนี้แล้วผมจะจัดการกับเรื่องนั้นก็แล้วกัน”

เพื่อนของข้าพเจ้าล้ออะไรกับศิษยาภิบาลคนนี้หรือ? สิ่งที่เขาทำเป็นไปในทำนองนี้คือ “เพื่อนเอ๋ย มีบางสิ่งที่เราเรียกกันว่า ศาสนาคริสต์ส่วนภูมิภาค กล่าวคือในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก มีบางสิ่งที่ในท้องถิ่นหนึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในขณะที่อีกแห่งหนึ่งถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา”

ท่านอาจกล่าวว่า “มันไม่เป็นการไม่สอดคล้องกันหรือ?” เปล่าเลย คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งตระหนักว่า มีคริสเตียนที่ดีที่รักพระเจ้าทั่วโลกถือปฏิบัติไม่เหมือนกัน เราไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความเชื่อถือหลักที่เป็นรากฐานของความเชื่อที่ไหนทั่วโลกก็น่าจะเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นในทวีปเอเชีย ยุโรปแอฟริกา หรือทวีปอเมริกา แต่การถือปฏิบัตินั้นมีวัฒนธรรมมาเป็นตัวแปรที่ทำให้การแสดงออกที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะเรื่องที่พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัดเจนไปว่าเป็นขาวหรือดำ คริสเตียนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งก็รู้สึกอะไรกับความแตกต่างเหล่านี้ เขาตระหนักว่า ความแตกต่างเหล่านี้ ไม่ได้หมายความว่าฝ่ายหนึ่งดีกว่าหรือเลวกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะสังเกตเห็นความแตกต่างเหล่านี้มากขึ้นเมื่อท่านไปยังที่ต่าง ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะในวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป ก็จะยิ่งเห็นความแตกต่างมากขึ้น ผู้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งก็ไม่สะดวกง่ายไม่รู้สึกว่าตนเองถูกและคนอื่นผิดอยู่ร่ำไป แต่เขาก็มีความสุขกับการใช้เสรีภาพของตน และยินดีให้คนอื่นใช้เสรีภาพของเขาด้วย

ความรับผิดชอบของคริสเตียนที่เข้มแข็ง

คริสเตียนที่เข้มแข็งต้องมีความรับผิดชอบด้วย โรมบทที่ 14 และ 15 เขียนขึ้นเพื่อคริสเตียนที่เข้มแข็งเป็นหลัก ทั้งสองบทนี้กล่าวถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของคนที่ถือว่าตนมีความเชื่อที่มั่นคงแข็งแรง

ยอมรับพวกที่อ่อนแอ

ความรับผิดชอบประการแรกคือเขาต้องยอมรับคนที่อ่อนแอ “ส่วนคนที่ยังมีความเชื่ออ่อน้อยอยู่นั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่ต่างกัันนั้น (สิ่งที่พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัด)” (โรม 14:1) เราไม่ควรกีดกันคนไม่ให้เข้าในคริสตจักรเพียงเพราะว่าเขายังไม่โตพอเท่านั้น คริสตจักรของพระคริสต์เป็นสถานอนุบาลสำหรับช่วยเหลือให้เด็ก ๆ ฝ่ายวิญญาณได้มีโอกาสเจริญเติบโต หน้าที่ของเราคือต้องยอมรับคริสเตียนที่อ่อนแอกว่า

ไม่ได้แย้งกัน

ประการที่สอง เรามีหน้าที่ที่จะไม่ได้แย้งกันกับคนที่มีความเชื่ออ่อนแอ ข้าพเจ้าขอแนะนำอย่างหนักแน่นว่าไม่ต้องไปโต้แย้งกันกับเรื่องราวต่าง ๆ ท่านไม่เห็นด้วยเหล่านี้ เราอาจอภิปรายกันในหลักการ ในเรื่องหลักคำสอนในพระคัมภีร์ แต่ไม่ใช่ในเรื่องรสนิยม หรือประเพณี เพราะว่าจะไม่ว่าจะโต้แย้งกันอย่างไรราก็ไม่มีข้อสรุปที่ตรงกันอยู่ดี

อย่าดูหมิ่นคนที่อ่อนแอ

ประการที่สาม ผู้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เข้มแข็งไม่ควรดูหมิ่นคนที่ไม่มีจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอ โรม 14:13 กล่าวว่า “*ดังนั้นเราอย่างกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง*” หมายความว่า คริสเตียนที่เข้มแข็งจะไม่ดูถูกดูหมิ่น คริสเตียนที่อ่อนแอ ส่วนคริสเตียนที่อ่อนแอก็จะไม่กำหนดิเตียนการใช้เสรีภาพของคริสเตียนที่เข้มแข็ง

อย่าทำให้คริสเตียนที่อ่อนแอสะดุด

ประการที่สี่นี้มีความสำคัญมาก กล่าวคือ คริสเตียนที่เข้มแข็งไม่ควรเป็นเหตุให้คริสเตียนที่อ่อนแอสะดุด โรม 14:13 กล่าวว่า “*ดังนั้นเราอย่างกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง*”

ข้อนี้นำเรากลับมาถึงสิ่งที่เปาโลเขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 8,9,10 ปัญหาของคริสเตียนที่นั่นคือ ถ้าถูกเชิญให้ไปในงานเลี้ยงฉลองที่วิหารรูปเคารพ คุณควรไปหรือไม่? ที่สำคัญคือนั้นเป็นวิหารของรูปเคารพ และเนื้อที่เขานำมาเลี้ยงกันก็เป็นเนื้อที่ผ่านการถวายบูชาแก่รูปเคารพแล้ว เปาโลกล่าวว่า การไปนั้นคงไม่เป็นอันตรายต่อตัวคุณหรอก แต่อาจเป็นอันตรายต่อพี่น้องที่มีความเชื่ออ่อนแอได้ ก็ถ้าเขาบังเอิญไปเห็นท่านในวิหารรูปเคารพ อาจจะทำให้เขาตัดสินใจทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อของเขา และทำให้เขาสะดุดได้ ฉะนั้นอาจทำหลายสิ่งที่ตัวฉันเองไม่รู้สึกละไร แต่สิ่งที่ฉันทำนี้อาจทำร้ายพี่น้องที่อ่อนแอกว่าได้

เราจึงไม่ควรใช้เสรีภาพของเราทำให้พี่น้องของเราสะดุด เราไม่ควรทำให้พี่น้องของเราที่อ่อนแอกว่าเสียใจ โรม 14:15 กล่าวว่า “*ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้ผู้นั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย*” เราควรพยายามทำให้พี่น้องที่อ่อนแอของเราสบายใจ ไม่ใช่ทำแต่สิ่งที่ตนสบายใจเท่านั้น “*เราทุกคนจงกระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และการพัฒนามาให้เขา*” (โรม 15:2)

ท่านอาจกล่าวว่า “ฉันควรที่จะสละเสรีภาพของฉันเพียงเพื่อทำให้พี่น้องของฉันสบายใจนะหรือ?” แน่อน นั่นเป็นการแสดงความรักของคริสเตียน ทำไมท่านจึงควรจะใช้เสรีภาพของท่านที่จะทำให้อื่นสะดุดเล่า? เราจึงควรระวังให้ดีในเรื่องนี้ เราควรดำเนินชีวิตในความรัก

สร้างสันติ

คริสเตียนที่เข้มแข็งกว่า มีหน้าที่ในการสร้างสันติ “*เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติ ในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน*” (โรม 14:19) มีคริสเตียน

บางคนมีชีวิตที่คอยจะรบราภกับคนอื่นอยู่รำไป! เขามักจะถูกดูหมิ่นคนที่ด้อยกว่าตน เปาโลกล่าวว่า “อย่ากระนั้นเลย จงมุ่งหาสิ่งที่จะก่อให้เกิดสันติสุขมากกว่าเมื่อท่านรับประทานเนื้อหรือไม่รับประทาน มีความแตกต่างอะไรหนักหนาเชียวหรือ? สิ่งสำคัญก็คือท่านควรปรองดองกับพี่น้องของท่านต่างหาก คนที่ไม่เชื่อกำลังเฝ้าสังเกตชีวิตของท่านอยู่ อย่าให้เขาเห็นว่าท่านคิดแต่ทะเลาะเบาะแว้งกันเลย”

เราไม่ควรเพียงแต่เป็นผู้สร้างสันติเท่านั้น แต่เราควรสร้างพี่น้องที่อ่อนแอของเราให้เข้มแข็งขึ้นด้วย จึงทำให้สิ่งที่สร้างเสริมเขา เหตุผลในการยอมรับพี่น้องที่อ่อนแอกว่าของเราก็คือเพื่อที่เราจะสามารถช่วยเขาให้เจริญเติบโตขึ้นได้

ท่านไม่สามารถขัดเยียดความเชื่อของท่านให้กับคนอื่นได้ “ความเชื่อที่ท่านมีต่อพระเจ้านั้น จงยึดไว้ให้มั่น ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้น ก็เป็นสุข” (โรม 14:22) และท่านก็ไม่สามารถขัดเยียดความจริงให้แก่คนอื่นได้เช่นกัน แต่เราสามารถพูดความจริงด้วยใจรักได้ (เอเฟซัส 4:15) เราจะต้องสำแดงความอดทน ความรัก และความกรุณาต่อคนอื่น ถ้าเราจะช่วยเขาให้เติบโตขึ้น

สิ่งสำคัญสำหรับคริสเตียนที่เข้มแข็งกว่าก็คืออย่าใช้เสรีภาพของตนในทางที่ผิด ๆ ในโรมบทที่ 15 เปาโลยกตัวอย่างขององค์พระเยซูคริสต์เจ้ามาเป็นเครื่องเตือนใจเรา “เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์” (โรม 15:3) คิดถึงพระเยซูคริสต์เจ้าที่ว่า พระองค์ทรงจำกัดเสรีภาพของพระองค์เพียงใดเพื่อช่วยคนอื่น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่สมบูรณ์ในทุกด้าน ผู้ทรงรู้แจ้งในทุกสิ่งแต่พระองค์ก็ยังทรงยอมถ่อมพระองค์ จำกัดพระองค์เองเพื่อจะปรนนิบัติเรา ผลบั้นปลายก็คือการนำพระเกียรติมาสู่พระเจ้า

“เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับท่าน เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า” (โรม 15:7) ขอให้เรื่องของท่านจบอยู่ที่นี้เถิด คริสเตียนที่อ่อนแอก็ไม่ต้องแยกตัวออกจากคริสเตียนที่แข็งแรงอันเนื่องมาจากอาหาร การถือวัน การฟังเพลง หรือพระคัมภีร์ฉบับแปลที่แตกต่างกัน เขาไม่สามารถแก้ตัวได้ว่า “พวกคริสเตียนเหล่านี้ทำผิดหลายอย่างจนฉันไม่สามารถอยู่ร่วมกับเขาได้อีกต่อไปแล้ว” เขาจะไม่รู้จักที่จะโตขึ้นเลย ถ้ายังยืนมีท่าทีดังกล่าวอยู่อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม คริสเตียนที่เข้มแข็งกว่าไม่ควรคิดว่าตนเหนือกว่าซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นปัญหาในคริสตจักรก็ไม่มีวันจบสิ้น

ใน 1 โครินธ์ 8:9 เปาโลเตือนว่า “แต่จงระวังอย่าให้เสรีภาพของท่านนั้น ทำให้คนที่มีความเชื่อ น้อยหลงผิดไป” ฉะนั้นเสรีภาพในการตัดดวงความสุขจากเสรีภาพของฉันทัน แต่ฉันทันก็มีเสรีภาพที่จะไม่ใช้มันเหมือนกัน นี่แหละ เป็นเสรีภาพอย่างแท้จริงในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เรามีเสรีภาพในการเพลิดเพลินกับความสุขในทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง แต่ถ้าการใช้เสรีภาพนั้นเป็นการไปจำกัดเสรีภาพของคนอื่นหรือทำให้เขาบาดเจ็บ นั่นก็ไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริงเลย แต่เป็นการตกเป็นทาสต่างหาก ผู้ซึ่งมีความ

เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงควรระวังไม่ถูกลูกเหยียดหยามผู้ที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ และผู้ที่ยังไม่โตก็ควรหาโอกาสพัฒนาชีวิตให้โตขึ้นเสียที ในคริสตจักรจึงควรมีบรรยากาศแห่งความรัก การยอมรับ และพัฒนาขึ้นในความรู้ความเข้าใจ เพื่อที่คนอ่อนแอจะสามารถเติบโตขึ้นได้ในบรรยากาศเหล่านี้

เมื่อมาถึงตอนนี้ หวังว่าท่านจะสรุปได้ว่าเราควรที่จะมีความรู้สึกว่าเป็นของกันและกัน เราต้องรักซึ่งกันและกัน และเราต้องพึ่งพากันและกัน คนที่เข้มแข็งต้องการคนอ่อนแอ และคนที่อ่อนแอก็ต้องการคนที่เข้มแข็ง และเราทุกคนก็ต้องการองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามใจตัวเอง ภาควิมิในความรู้ และเสรีภาพของเรา เราก็เป็นต้นเหตุของการแตกแยกการทะเลาะเบาะแว้ง และความพินาศในคริสตจักร แต่ถ้าเรามีชีวิตอยู่เพื่อเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อทำให้คนอื่นพอใจ ถ้าเราขอมอบอ่อนข้อให้กับคนที่อ่อนแอกว่าเมื่อนั้นแหละเราก็กำลังช่วยให้เจริญเติบโต เมื่อนั้นคริสตจักรก็จะมีบรรยากาศที่อบอุ่น เต็มไปด้วยความรักความเข้าใจ เด็ก ๆ ฝ่ายวิญญาณก็จะมีโอกาสพัฒนาขึ้น และช่วยผู้ที่เด็กกว่าให้โตขึ้นด้วย พระราชกิจของพระเจ้าก็จะรุดหน้าไปและพระเยซูคริสต์เจ้าของเราก็จะได้รับการสรรเสริญ

บทที่ 6 จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

ท่านเคยรู้สึกแปลกใจบ้างไหมว่าเป็นไปได้อย่างไรที่คนทำในสิ่งเลวร้ายโดยไม่มีความรู้สึกอะไรเลย? มีคนที่โกหกและขังนอนหลับสบาย ขโมย หรือทำสิ่งที่ชั่วร้ายอื่น ๆ โดยที่ไม่มีสำนึกอะไร ครอบงวนจิตใจของเขาเลย ส่วนตัวของท่านและข้าพเจ้าเราจะถูกรบกวนแม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ จนกว่าเราจะมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและจัดการเรื่องราวเหล่านั้นให้เรียบร้อยเสียก่อน ทำไมจึงมีคนทำชั่วและไม่มีความรู้สึกใด ๆ ครอบงวนเขาเลย? คำตอบก็คือว่า เขามีจิตสำนึกผิดชอบที่เลวร้าย

“ให้เราเข้าไปใกล้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยไว้วางใจเต็มที่ มีใจที่ได้รับการทรงชำระให้สะอาดแล้ว และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำบริสุทธิ์” (ฮีบรู 10:22) ผู้เขียนใช้ภาษาและสัญลักษณ์ของพระคัมภีร์เดิม สื่อถึงความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อปุโรหิตจะปรนนิบัติในพลับพลา เขาจะต้องทำพิธีล้างมือและเท้าของตนที่อ่างชำระเพื่อมิให้พลับพลาเป็นมลทิน ทั้งท่านและข้าพเจ้าเมื่อมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องแน่ใจเสียก่อนว่าได้รับการชำระล้างให้สะอาดแล้ว “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และฟื้นฟูจิตใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10) “อุทิศ พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน เพราะฉะนั้นขอทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกกลับของข้าพระองค์” (สดุดี 51:6)

จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายเป็นอย่างไร?

ขอให้เราพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องจิตสำนึกผิดชอบชั่วร้ายนี้โดยตอบคำถามต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ประการแรกคือ จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายคืออะไร คำอธิบายที่ง่ายที่สุดคือเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ตรงกันข้ามกับจิตสำนึกผิดชอบที่ดี จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ใช้การได้ มันจะทำหน้าที่เตือนเราเมื่อเราทำผิด ชมเชยเราเมื่อเราทำในสิ่งที่ดีที่ถูกต้อง แต่จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายกลับชมเชยเจ้าของเมื่อเขาทำชั่ว และรบกวนเขาเมื่อเขาทำดี!

ข้าพเจ้าคิดว่าอิสยาห์ 5:20 บรรยายถึงคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายไว้ได้ดีว่า “วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย ผู้ถือเอาว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และความหวานเป็นความขม”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาโอ้อวดในสิ่งที่น่าละอาย เปาโลกล่าวถึงคนที่ประเภทนี้ในฟิลิปปี 3:19 ว่า “ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอับอายของเขาขึ้นมาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก” สิ่งที่เขาควรที่จะอับอาย แต่เขากลับโอ้อวด เมื่อเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่ดี กลับมีเสียงรบกวนในใจ ทำไมนะหรือ? ก็เพราะว่าเขาไม่ต้องการทำดี แต่ต้องการทำแต่

ความชั่วณะชิ เมื่อเขาทำร้ายคนอื่นเขาไม่รู้สึกอะไรเลยเพราะว่าความสว่างภายในได้กลับกลายเป็นความมืดเสียแล้ว

นี่เป็นสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงตรัสไว้ในมัทธิวบทที่ 6 ที่พระองค์ตรัสเปรียบเทียบจิตสำนึกผิดชอบของเราเหมือนกับหน้าต่างที่ให้ความสว่างส่องเข้ามา “ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่ถ้าตาของท่านผิดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใดหนอ” (มัทธิว 6:22,23) สังเกตในตอนท้ายของพระคำรัสนี้ให้ดี ที่ทรงตรัสว่า “เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใดหนอ”

จิตสำนึกผิดชอบเป็นเหมือนหน้าต่างที่ให้แสงสว่างลอดเข้ามา เมื่อเราทำบาป หน้าต่างนั้นก็สกปรกมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุด ความสว่างไม่ได้หายไปไหน แต่ความสว่างนั้นก็กลับกลายเป็นความมืดไป สิ่งซึ่งควรนำเราไปสู่ความจริงกลับกลายเป็นสิ่งที่นำเราไปสู่ความผิดพลาด เหตุการณ์เช่นนี้เป็นสิ่งที่น่าสยดสยองมาก พระเยซูคริสต์เจ้ามิได้ตรัสว่าเมื่อเราทำผิดบาปไปเรื่อย ๆ ความสว่างจะหายไป แต่พระองค์ตรัสว่าสิ่งเลวร้ายกว่าจะบังเกิดขึ้นกับเรา ความสว่างจะกลับกลายเป็นความมืดสิ่งที่น่าจะเป็นพรแก่เรากลับกลายเป็นคำสาปแช่งแก่เรา สิ่งที่จะควรจะช่วยเรากลับกลายเป็นสิ่งที่ทำร้ายเรา

ดังนั้น จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายจึงเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่เรียกความชั่วว่าความดี และเรียกความดีว่าชั่วร้าย ไล่ความมืดลงในความสว่าง และทำให้ความสว่างเป็นความมืด จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายไม่ได้ดำเนินเราเมื่อเราทำผิด เรามีความชินชากับความบาป แต่ทว่าจิตสำนึกผิดชอบนี้ไม่รบกวนเราอีกต่อไป

สาเหตุของการมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

อะไรทำให้เกิดจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย? ข้าพเจ้าคิดว่าคำตอบง่าย ๆ ก็คือ การเพิกเฉยละเลย และไม่ถือว่าบาปเป็นเรื่องร้ายแรง สิ่งที่เป็นอันตรายก็คือเมื่อเราถือว่าความบาปเป็นเรื่องเล็กน้อย ถ้าฉันทำอะไรที่ผิดลงไปในวันนี้โดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด ในขณะที่หกเดือนที่แล้วเหตุการณ์แบบเดียวกัน ฉันรู้สึกไม่ดีแทบแย่เลย ก็แสดงว่า ฉันเริ่มมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายแล้ว เมื่อท่านถือว่าบาปเป็นเรื่องเล็กน้อย ท่านก็เริ่มเดินผิดทิศทาง เป็นการหันจากความสว่างสู่ความมืด

ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลอย่างหนึ่งที่ผู้คนต่างถือว่าบาปเป็นเรื่องเล็กน้อยในทุกวันนี้ก็คือพวกเขาไม่ค่อยใส่ใจเกี่ยวกับพระเจ้าเลย ถ้าคนเราขาดความยำเกรงพระเจ้าเสียแล้ว เราก็ไม่มีความยำเกรงในการพิพากษาอันบริสุทธิ์ผู้ผู้ธรรมของพระองค์ที่มีต่อเรื่องความบาป

1 ยอห์น 1 ผู้เขียนกล่าวถึงผู้ที่พยายามจะปกปิดความบาปของตนโดยกล่าวแก้ตัวว่า “ถ้าเราจะว่า เราพร้อมสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุ่มสาและไม่ได้ดำเนินชีวิตตาม

ความจริง” (ข้อ 6) คือเขาโกหกคนอื่นโดยกล่าวว่า “อ้อ แน่نون ฉันมีความสามัคคีธรรมกับพระเจ้าแน่” เขาร้องเพลงในโบสถ์ เข้าส่วนในกิจกรรมต่าง ๆ แต่เขาก็ยังดำเนินอยู่ในความมืด

ใน 1 ยอห์น 1:8 เราเห็นว่าเขาเริ่มโกหกตัวเอง “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลงตนเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในเราเลย” เขาโกหกคนอื่นมากขึ้น ๆ จนตัวเองเริ่มเชื่อคำโกหกของตนเอง 1 ยอห์น 1:10 กล่าวว่า “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” ต่อมาเขาก็โกหกพระเจ้า เขาอาจไปในที่ประชุมอธิษฐาน แต่ไม่ได้อธิษฐานจริง ๆ เป็นเพียงแต่หน้ากากบังหน้าเท่านั้น

จิตสำนึกผิดชอบที่ดีทำงานตามปกติ แต่ถ้าเราทำผิดต่อจิตสำนึกผิดชอบที่ดีนั้น จิตสำนึกผิดชอบที่ดีนั้นก็ค่อย ๆ เสื่อมไป “สำหรับคนบริสุทธิ์นั้นทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไร้ความเชื่อนั้นก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็เสื่อมทรามไป” (ทิตัส 1:15) จิตสำนึกผิดชอบที่ดีเริ่มเสื่อมไปสาเหตุเพราะว่าหน้าตาเริ่มสกปรก เมื่อเรายังทำผิดบาปต่อพระเจ้ามากขึ้น หน้าตาแห่งจิตสำนึกผิดชอบของเราก็จะสกปรกมากขึ้นด้วย

การกระทำเช่นนี้เป็นเหตุให้จิตสำนึกผิดชอบของเราเสียไปได้ “ซึ่งมาจากการหน้าซื่อใจคดของคนโกหก คือคนที่จิตสำนึกเป็นทาสของมาร” (1 ทิโมธี 4:2) แปลจากภาษาอังกฤษได้ว่า “เขาพูดปดด้วยความหน้าซื่อใจคด มีจิตสำนึกผิดชอบที่ถูก نابด้วยเหล็กร้อน” นี่เป็นภาพเปรียบเทียบที่เข้าใจได้ไม่ยากเลย เมื่อผิวหนังของท่านถูกไฟนวมมันก็จะเปื้อนแผลพุพองหรือไหม้ ต่อมาก็ตกสะเก็ด และกลายเป็นแผลเป็น บริเวณนั้นประสาทสัมผัสก็จะเสียไป จิตสำนึกผิดชอบของเราก็อยู่ในทำนองเดียวกัน มันสามารถหมดความรู้สึกได้

ขั้นแรกจิตสำนึกผิดชอบที่ดีของเราถูกทำให้เสียไป และต่อมา จิตสำนึกผิดชอบที่เสียไปนั้นจะหมดความรู้สึก ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่เราจะตกอยู่ในบาปโดยที่ระบบของจิตสำนึกผิดชอบจะไม่รบกวนเราอีกต่อไป เราโกหกหน้าตาเฉยโดยไม่รู้สึกละอายซึ่งแน่นอนมันจะนำเราไปสู่จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

สิ่งที่แสดงให้เห็นว่ามีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

อาจมีคนถามว่า “ฉันจะทราบได้อย่างไรว่าฉันมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายหรือไม่?” ต่อไปนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าคนที่มีความผิดชอบที่ชั่วร้ายมีข้อบ่งชี้อะไรบ้าง

เล่นกับบาป

สิ่งที่เห็นได้ชัดประการแรกคือ การเป็นคนทีเล่นกับบาปเมื่อใดก็ตามที่คนเราเล่นกับบาปเขาก็ไม่รู้สึกรว่ามันเป็นเรื่องร้ายแรง คนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายเป็นคนทีเล่นกับบาปโดยไม่มีควมวิตกกังวลแต่ประการใด

สารภาพบาปและกลับใจเพียงผิวเผิน

สิ่งที่เห็นได้อีกประการหนึ่งก็คือ เป็นคนทีสารภาพบาปหรือกลับใจจากบาปเพียงผิวเผิน เมื่อใดก็ตามทีเราหาข้อแก้ตัวเมื่อทำบาป แทนทีจะสารภาพกับพระเจ้า เราก็รู้ว่ามึบางสิ่งทีไม่ปกติซ่อนอยู่ภายใน คนทีมีจิตสำนึกผิดชอบทีชั่วร้ายจะสารภาพและกลับใจอย่างผิวเผินง่าย ๆ ซึ่ไม่ใช่การกลับใจทีแท้จริงเลย นั่นเป็นทางออก หรือข้อแก้ตัวของเขาต่างหาก

ซ้่งนำหนักของบาป

ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งทีปรากฏให้เห็นอีกอย่างหนึ่งของการทีมีจิตสำนึกผิดชอบทีชั่วร้ายก็คือเมื่อเราเริ่มซ้่งนำหนักของบาปเราพยายามทำใหตัวเองเชื่อว่ามึบาปหนักบาปเบา บาปมากบาปน้อย แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าบาปทุกอย่างก็คือบาปและยิ่งเรามึความซ้่าใจมากขึ้นเท่าใดเราก็จะยิ่งตระหนักมากยิ่งขึ้นว่าไม่ว่าบาปเล็กบาปใหญ่เป็นสิ่งที่เลวพอ ๆ กันเมื่อมันอยู่ในชีวิตของเรา

บางคนอาจแย้งว่า “ก็ฉันไม่ได้ไปฆ่าใครทีไหนมานี้ นั่นเป็นบาปหนักมิใช่หรือ?” หรือ “ฉันก็ไม่ได้ไปล่วงประเวณีทีไหนมา เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทีฉันทำลงไปคงไม่เป็นอะไรมากนักหรอกน้า”

ดร.จี.แคมป์เบลล์ มอร์แกน นักเทศน์ชาวอังกฤษ เคยสอนเรื่อง “บาปทียอมรับได้” ข้าพเจ้าเกรงว่าในคริสตจักรของพระเจ้าทุกวันนี้มีบาปประเภทดังกล่าวเต็มไปหมด เราคงลงวินัยให้คนล่วงประเวณี คนเมาเหล้า หรือมาตรกรออกจากคริสตจักร แต่คนส่อเสียดนินทาเล่า? คนโกหก หรือคนยะโสในคริสตจักรเล่า? คนทีมีจิตสำนึกผิดชอบทีชั่วร้ายซ้่งนำหนักบาป และจัดประเภทของบาปว่าบาปไหนดบาปใหญ่ บาปไหนดบาปน้อย

สนใจในเรื่องชื่อเสียง

คนทีมีจิตสำนึกผิดชอบทีชั่วร้าย สนใจแต่ในเรื่องของชื่อเสียงมากกว่าตัวจริงภายในตน ถ้าท่านเป็นคนทีมีจิตสำนึกผิดชอบทีชั่วร้ายท่านก็จะสนใจเพียงแต่ว่าบาปทีท่านทำไปนั้น จะถูกจับได้หรือไม่เท่านั้น และถ้าท่านถูกจับจริง ๆ ก็จะทำพยายามหาข้อแก้ตัว หรือหาทางหลุดรอดออกมา

บุคคลที่สนใจแต่ในเรื่องเกียรติยศชื่อเสียงมากกว่าตัวจริงภายในตนเองจะทำทุกสิ่งกลับหลังถ้าจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน นับว่าเป็นท่าทีที่เป็นอันตรายเพราะว่าจิตสำนึกผิดชอบเริ่มเน่าเปื่อยและกลายเป็นจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

โต้แย้งกับความจริง

ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นชัดอีกอย่างหนึ่งสำหรับคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายคือ เมื่อเราเริ่มโต้แย้งกับความจริง เมื่อท่านพบกับคริสเตียนที่ไว้ต่อเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นพิเศษขอให้สังเกตเขาให้ดี เขาอาจกลายเป็นคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายได้ ท่านจะพูดถึงเรื่องที่เขาเป็นอย่างนั้นกับเขาไม่ได้เลยเพราะเขามีแนวความคิดที่ฝังไว้แล้ว เขามีเหตุผลสารพัดที่จะสนับสนุนการที่เขาเป็นอย่างที่เขาเป็นอยู่ข้าพเจ้าเคยพบบางคนที่อ้างแม้แต่พระคัมภีร์มาสนับสนุนความบาปของเขา

ใครที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย?

เราได้กล่าวถึงเรื่องจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายมีลักษณะอย่างไร มีสาเหตุจากอะไร และแสดงออกอย่างไรแล้ว คำถามต่อมาก็คือ จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นกับทุกคนได้หรือไม่? แน่แน่นอน เป็นไปได้ สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งกับตัวท่านและตัวข้าพเจ้าด้วย

มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับกษัตริย์ซาอูล ข้าพเจ้าคิดว่าประวัติชีวิตของคนในพระคัมภีร์คนหนึ่งที่น่าสลดใจมากที่สุดคือประวัติชีวิตของกษัตริย์ซาอูล พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยพระพรอันยิ่งใหญ่ ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีผู้คนกลุ่มใหญ่อาสาสมัครเข้าร่วมงานกับพระองค์ พระองค์มีโอกาสอันยิ่งใหญ่ในการนำประเทศ มีเพื่อนที่ดียิ่งที่อธิษฐานเพื่อเสมอคือซามูเอล แต่ครั้นแล้วพระองค์เริ่มขาดความอดทน ทรงเริ่มโกหก และเริ่มสนใจแต่สิ่งที่จะทำให้คนประทับใจ พระองค์ตรัสกับซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติยศแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้าและต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (1 ซามูเอล 15:30) พระองค์ทรงเริ่มอิจฉาวิต และจบสิ้นลงด้วยความมืดแห่งการไปหาแม่มดหมอผี เพราะว่าพระเจ้าทรงลงทัณฑ์พระองค์ (ดู 1 ซามูเอล 28:7-25) หลังจากนั้นพระองค์ก็ออกสนามรบครั้งสุดท้ายและจบชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย (ดู บท 31:1-6)

ทั้งหมดเริ่มต้นด้วยการที่ซาอูลมูสาต่อจิตสำนึกผิดชอบของพระองค์เอง และเล่นกับความบาป กษัตริย์ซาอูลถล่มสู่ความมืดเพราะว่าพระองค์ทรงมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเป็นพระสหายที่สนิทของพระองค์ พระองค์ก็ทรงกระทำต่อพวกเขาอย่างกับเป็นราชศัตรู แต่ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของพระองค์ก็จริง ๆ พระองค์กลับปฏิบัติต่อพวกเขาราวกับพระสหาย

แต่ข้าพเจ้าขอเตือนท่านด้วยว่ามันเกิดขึ้นกับดาวิดเช่นเดียวกัน ใน 1 ซามูเอล 24 เราอ่านพบว่าท่านตัดเอาชายฉลองพระองค์ของซาอูลไปในขณะที่บรรทมอยู่ การกระทำดังกล่าวรวบรวมจิตใจของท่านมาก พระคัมภีร์กล่าวว่า “อยู่มาภายหลังดาวิดก็เสียใจ เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล” (ข้อ 5) ขณะนั้นจิตสำนึกผิดชอบของดาวิดมีความไว้มาก แม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถรวบรวมจิตสำนึกผิดชอบของเขาได้ ใน 1 ซามูเอล 26 เราอ่านพบว่าเขาได้ขโมยเหยือกน้ำและหอกของซาอูลไป แต่เราไม่พบว่าจิตสำนึกผิดชอบของท่านรวบรวมท่านแต่ประการใด หลายปีต่อมาท่านได้เป็นคู่กับนางบัทเชบาและฆ่าสามีของนางด้วยมือของศัตรู ดาวิดปกปิดเรื่องดังกล่าวไว้เรื่อยไปโดยไม่มีใครล่วงรู้ เป็นไปได้หรือที่ผู้ซึ่งมีจิตใจอ่อนโยนและรักเสียงดนตรีสนิทกับธรรมชาติและมีความเชื่อในพระเจ้าจะมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย?

แน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย มันได้เกิดขึ้นกับซาอูลและดาวิดแล้ว มันสามารถเกิดขึ้นกับท่านและข้าพเจ้าด้วย

จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายจะรักษาให้หายได้ไหม?

นี่เป็นปัญหาประเด็นสุดท้ายที่เราจะกล่าวถึงในบทนี้ จิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายจะรักษาให้หายได้ไหม? คำตอบก็คือ “ได้” เราสามารถมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับการชำระจิตใจของเราเสียใหม่จากจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย

ประการแรก เราต้องสารภาพบาปของเราอย่างตรงไปตรงมากับพระเจ้าและแสดงให้เห็นถึงท่าทีที่กลับใจใหม่จริง ๆ ในสวดสัปดาห์ที่ 51 เราพบว่าดาวิดได้ให้บทเพลงที่สวยงามเกี่ยวกับจิตใจที่แตกสลายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เราจำเป็นต้องรับการชำระและสร้างขึ้นมาใหม่จากพระโลหิตของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถวายพระองค์เอง แต่พระเจ้าโดยพระวิญญูญาณนิรันดร์ให้เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ ก็จะทรงชำระได้มากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเพียงใด เพื่อให้จิตใจของคนทั้งหมดมุ่นในการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย หันไปรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮีบรู 9:14) เราจะต้องกลับใจจากบาปของเราอย่างแท้จริงและสารภาพกับพระเจ้า เราจะต้องซ่อมแซมส่วนที่เสียหายจากความบาปของเราโดยการขอโทษ การชดเชย หรือการคืนดีแล้วแต่กรณี เราจำเป็นต้องรับการชำระจากมลทินของเราและความรู้สึกผิดภายในเรายังต้องเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นอีก “ก็ให้เรเข้าไปใกล้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยใจเต็มที่มีใจที่ได้รับการทรงชำระให้สะอาดแล้ว” (ฮีบรู 10:22) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวถึงการชำระด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์

ถ้าเราจะมีความจริงใจแล้ว เมื่อมีคนกล่าวกับเราว่า “ฉันมีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย” ข้าพเจ้าจะเตือนเขาว่า ไม่เพียงแต่ความสว่างของคุณจะกลายเป็นความมืดเท่านั้น แต่จะเป็นเหตุให้คนอื่น ๆ มีชีวิต

อยู่ในความมืดด้วย โศกนาฏกรรมของการที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายนั้นก็คือผลพวงแห่งความบาปผิดที่เรากระทำไว้ในชีวิตของคนอื่น สามีที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายจะส่งผลร้ายต่อภรรยาและลูกในครอบครัวของตน วัยรุ่นที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายส่งผลร้ายต่อพ่อแม่และเพื่อนฝูงของตน นึกดูว่าผลร้ายแห่งความบาปของดาวิดมีมากน้อยเพียงใด

มีบางสิ่งในชีวิตของเราที่เรากลัวว่าจะต้องถูกเปิดเผยหรือไม่? เรากำลังพัฒนาและหล่อเลี้ยงจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายโดยสนใจแต่เรื่องชื่อเสียงเกียรติยศมากกว่าตัวจริงของเราหรือเปล่า? เราสนใจในสิ่งที่คนคิดว่าเป็นคนอย่างไรมากกว่าการที่พระเจ้าทรงทราบว่าเราเป็นคนอย่างไรจริงๆ หรือเปล่า?

ข้าพเจ้าขอเตือนดังนี้ว่า เวลานี้ท่านมีชีวิตอยู่โดยที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้าย จงตระหนักว่า มันจะทำลายตัวท่านในที่สุด มันอาจไม่ทำลายท่านเช่นเดียวกับที่ได้ทำลายกษัตริย์ซาอูล แต่มันสามารถทำลายความยินดี และอำนาจของท่าน สัมพันธภาพของท่านกับคนที่รักท่าน สันติสุขของท่านรวมทั้งความสัมพันธ์ของท่านกับพระเจ้าด้วย แต่ข้าพเจ้าขอบอกท่านด้วยสิทธิอำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้าว่า ไม่ว่าจิตสำนึกผิดชอบของท่านจะชั่วร้ายสักเพียงใด ถ้าท่านจะมาถึงพระเยซูคริสต์เจ้า และสารภาพบาปของท่านต่อพระองค์ด้วยการกลับใจอย่างแท้จริง พระองค์ก็จะทรงรื้อฟื้นท่านขึ้นใหม่จะทรงชำระใจท่านและล้างหน้าตาแห่งจิตสำนึกผิดชอบของท่านให้สะอาด และความสว่างก็สามารถลอดเข้ามาได้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นท่านก็ต้องคอยระมัดระวังที่จะรักษาความไวของจิตสำนึกผิดชอบของท่านไว้ให้ดีโดยการเชื่อฟังพระองค์และทำตามพระประสงค์ของพระองค์

ของคัมภีร์ผู้เป็นเจ้าทรงนำพวกเราแต่ละคนให้ดำรงรักษาไว้ซึ่งจิตสำนึกผิดชอบที่ดีงาม มิฉะนั้นเราจะกลายเป็นคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่เสียไปและกลายเป็นคนที่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ชั่วร้ายในที่สุด

บทที่ 7 จิตสำนึกผิดชอบและพันธกิจ

จิตสำนึกผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน และยังเป็นสิ่งสำคัญในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอีกด้วย เราจำเป็นที่จะสำรวจสิ่งที่เปาโลกล่าวใน 1 ทิโมธี 1:19 ไว้ในใจของเราเสมอ ข้อความดังกล่าวคือ “จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกว่าตนชอบ” การที่จะยึดความเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ และเป็นพวกอนุรักษนิยม เป็นสิ่งง่ายกว่าการพยายามรักษาจิตสำนึกผิดชอบให้ได้อยู่เสมอ น่าเสียดายที่บางครั้งมีการหยิบยื่นสิ่งพิมพ์ที่ไม่ดีให้กับผู้นำคริสเตียนที่จริงใจต่อความเชื่อของเขาแต่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ไม่ดี ผลก็คือเขาตกเข้าสู่วิบัติ

การที่เราจะมีประสิทธิภาพในการรับใช้พระเจ้าของเรา จิตสำนึกผิดชอบเป็นเรื่องสำคัญมาก ให้เราพิจารณาถึงมิติต่าง ๆ ของจิตสำนึกผิดชอบต่อการรับใช้พระเจ้าห้าด้านด้วยกัน

นำคนถึงพระเจ้า

ประการแรกสุด จิตสำนึกผิดชอบของเรามีความสำคัญในด้านของการนำคนที่ยังไม่เชื่อให้มาถึงพระเจ้า นี่เป็นสาเหตุที่เรายังอยู่ในโลกมิใช่หรือ? คือการนำคนที่หลงหายมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

โรม 9:1-3 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา จิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บร้อนในใจเสมอมิได้ขาด เพราะถ้าเป็นประโยชน์ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาป และถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเชื้อชาติ”

อัครทูตเปาโลมีภาระที่หนักมากในการเข้าถึงชนชาติของท่านเอง คือชาวอิสราเอล ถึงแม้ว่าท่านถูกเรียกให้เป็นผู้นำพระกิตติคุณไปยังคนต่างชาติก็ตาม ท่านมีภาระสำหรับชาวยิวและประเทศอิสราเอลเสมอ ภาระของท่านเป็นภาระที่แท้จริง ไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งฉาบฉวยเท่านั้น

ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านจะไม่เข้าใจข้าพเจ้าผิดเมื่อข้าพเจ้ากล่าวถึงสิ่งนี้ ข้าพเจ้าเกรงว่าบางครั้งการนำวิญญาณ หรือการเป็นพยานนั้นกลายเป็นความคลั่งไคล้แบบหนึ่ง นักเทศน์บางคนเห็นเรื่องการนำวิญญาณเป็น “งานอดิเรก” เล่นกับจำนวนและปริมาณของคนที่คุณนำมาถึงความรอดไป ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องท่านองนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องแม้ว่าเป็นการดีที่จะมีรายงานเป็นตัวเลขหรือสถิติ สเปอร์เจียน กล่าวว่าผู้ที่ชอบดำเนินเรื่องสถิตินั้นมักเป็นคนที่ไม่มีความเชื่อที่จะรายงาน ข้าพเจ้าไม่เห็นว่ามีใครมีความผิดประการใดในการสรรเสริญพระเจ้าเมื่อเห็นว่ามีคนกลับใจรับเชื่อและเข้าสู่ความรอด แต่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรง

ทราบว่ามีใครรอดแล้วจริง ๆ สิ่งที่สำคัญนั้นไม่ใช่รายงานหรือตัวเลขของท่าน แต่สิ่งสำคัญคือท่าทีและแรงกระตุ้นของท่านต่างหาก

ภาระของเปาโลเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่สิ่งที่พยายามแสดงออกให้คนอื่นเห็น ท่านกล่าวว่าจิตสำนึกผิดชอบของท่านก็เป็นพยานให้แก่ท่านด้วย (ข้อ 1) พระวิญญาณทรงเป็นพยานให้กับเปาโลด้วยในแง่ที่ว่า เปาโลมีภาระอย่างแท้จริงต่อผู้หลงหายเราจำเป็นต้องมีความรู้สึกเช่นนี้ในทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

เป็นการง่ายสำหรับข้าพเจ้าซึ่งเป็นนักเทศน์ที่จะเทศน์บางสิ่งจากพระคัมภีร์ที่จิตใจของข้าพเจ้าเองไม่ได้มีความรู้สึกด้วย แต่การกระทำเช่นนั้นเป็นอันตราย เป็นไปได้ที่ครูวิจะสอนชั้นเรียนรวีวารศึกษาโดยที่เรื่องนั้น ๆ ไม่มีความหมายใด ๆ กับชีวิตของเขาเลย และเป็นไปได้เช่นเดียวกันสำหรับเราที่จะออกไปเป็นพยานเพียงเพราะเป็นหน้าที่ที่ต้องทำโดยไม่มีความรักความห่วงใยอย่างแท้จริงเลย

เปโตรกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ว่า “แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนับถือ และให้ความสำคัญผิดชอบของท่านไม่เป็นเหตุที่ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย คนที่กล่าวร้ายความประพฤติของท่านในพระคริสต์ จะต้องได้รับความอับอาย” (1 เปโตร 3:15-16)

เราจะต้องมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีในขณะที่เราเป็นพยาน ถ้าเราไม่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีแล้ว เราจะไม่มียุทธศาสตร์ในการเป็นพยานของเรา ถ้าในขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงพระกิตติคุณกับคนอื่น และรู้ตัวว่าภายในจิตใจของตนเองนั้นมีบางสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พระเจ้าก็จะทรงอวยพระพรไม่ได้

วางแผนงานสำหรับการรับใช้

ด้านที่สองที่เราจะต้องมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีในการรับใช้อย่างมีประสิทธิภาพคือ เราจะต้องวางแผนการในการรับใช้พระเจ้าของเรา เราอ่านพบใน 2 โครินธ์ 1:12 ว่า “นี่เป็นสิ่งที่เราอดได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่า เราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลายด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใจตามปัญญาของโลก แต่ตามพระคุณซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน”

ข้าพเจ้าขอบรรยายถึงเบื้องหลังเพิ่มเติมคือว่า เปาโลได้ให้สัญญาว่าจะไปที่เมืองโครินธ์ และอาจใช้เวลาที่นั่นตลอดฤดูหนาวด้วย ท่านจะไปเยี่ยมพร้อมทั้งรวบรวมเงินบริจาคไปช่วยเหลือคนขัดสนในเยรูซาเล็ม ท่านได้วางแผนการไว้และแบ่งปันให้คริสเตียนชาวโครินธ์ได้รับทราบ แต่แล้วท่านก็เปลี่ยนแผนการของท่านเสีย คริสตจักรก็ตำหนิตานว่าเป็นคนที่ไม่แน่วมนอน พวกเขา กล่าวว่า “เมื่อเปาโลกล่าวว่าใช่ ก็หมายความว่าไม่ใช่ เมื่อท่านกล่าวไม่ใช้ก็หมายความว่าใช่” เปาโลใช้เนื้อที่หลายบทในหนังสือโครินธ์ฉบับสองแก้ไขเรื่องความไม่สอดคล้องกันและความเข้าใจผิดนี้

ตัวข้าพเจ้าเองเคยต้องยกเลิกการประชุม เคยรับจดหมายที่ผู้คนแสดงความไม่สบายใจเมื่อสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องเปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อคุณแม่เกิดเส้นเลือดในสมองแตก ข้าพเจ้าต้องยกเลิกนัดและเปลี่ยนแปลงการในเวลานั้นทุกอย่าง มีสัมมนาครั้งหนึ่งในเวลานั้นที่ข้าพเจ้าต้องไปพูดแต่ไปไม่ได้และต้องเปลี่ยนแปลงกระทันหัน ยังจำได้ว่าได้สร้างความไม่พอใจให้กับบางคน บางครั้งข้าพเจ้าได้ตกลงกับผู้คนว่า “ผมยินดีที่จะมารับใช้เป็นอย่างมากทีเดียว” แต่ต่อมาพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงการนั้นเสีย สิ่งสำคัญก็คือท่านต้องมีจิตสำนึกผิชอบที่ดี

เมื่อเราวางแผนการเรากล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าทรงพอพระทัยเราจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” เราไม่สามารถรับรองได้ในเวลานั้นว่า พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำสิ่งดังกล่าว เรามักไม่ค่อยรู้รายละเอียดในน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการรับใช้พระองค์ของเรา สิ่งสำคัญก็คือเราต้องไม่ตั้งใจวางแผนไว้ล่วงหน้าเพื่อโกหก แต่เราต้องมีความจริงใจและสัตย์ซื่อ เปาโลกล่าวว่า “จิตสำนึกผิชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานให้กับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ามีความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ และไม่ใช้ปัญญาตามเนื้อหนัง ต้องขอโทษที่เหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราได้ตั้งใจไว้ แต่จิตสำนึกผิชอบของข้าพเจ้ายืนยันกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิด”

มีบางคนกล่าวว่าความเชื่อคือการดำเนินชีวิตโดยไม่ต้องมีแผนการ เขาบอกว่า ถ้าคุณวางแผนการในการรับใช้ของคุณระวังให้ดี คุณกำลังไม่ได้ใช้ชีวิตโดยความเชื่อ

รับใช้สั่งสอนพระวณะของพระเจ้า

ด้านที่สามที่งานสำคัญที่จิตสำนึกผิชอบมีก็คือการรับใช้สั่งสอนพระวณะของพระเจ้า 2 โครินธ์ 4:2 กล่าวว่า “เราได้ละทิ้งเหล่าที่เหลี่ยมต่าง ๆ ที่น่าอับอายไปหมดสิ้นแล้ว เราไม่ทำกลอุบายและไม่ได้พลิกเพลงพระกิตติคุณของพระเจ้า แต่โดยสำแดงสัจจะ เราเสนอตัวเราให้กับจิตสำนึกผิชอบของคนทั้งปวงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า”

2 โครินธ์ 5:11 กล่าวว่า “เพราะเหตุที่เราเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจับใจ เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย เราเป็นอย่างไรก็เป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่าเราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิชอบและชอบของท่านด้วย”

เปาโลกล่าวถึงสองสิ่งในที่นี้คือ เมื่อเรารับใช้สั่งสอนพระวณะของพระเจ้า จิตสำนึกผิชอบของเราก็เปิดออกจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา บางครั้งเมื่อข้าพเจ้าฟังบางคนแบ่งปันจากพระวณะของพระเจ้า จิตสำนึกผิชอบของข้าพเจ้าก็เริ่มรบกวนข้าพเจ้า เพราะว่าคนที่แบ่งปันอยู่นั้นไม่ได้ใช้พระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เปาโลกล่าวกับเราว่า ขณะที่เราแบ่งปันพระวณะของพระเจ้า เราจะต้องมีจิตสำนึกผิชอบที่ปราศจากข้อตำหนิต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์

มีคนบางคนตั้งใจบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้าด้วยความเจ้าเล่ห์เพทุบาย มีบางคนขุดค้นที่จะพิสูจน์จุดยืนของตน โดยยกเอาพระคัมภีร์มาเป็นเครื่องสนับสนุน แต่เมื่อเราใช้พระคำของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อตรงไปตรงมา เมื่อจิตสำนึกผิดชอบของเราไม่มีข้อฟ้องร้องในเรา พระเจ้าก็สามารถอวยพระพรเราได้

ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่มีจิตสำนึกผิดชอบเปิดออกต่อพระเจ้าและต่อท่าน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สามารถใช้พระวจนะของพระเจ้าและอวยพระพรแก่ชีวิตของท่านได้ แต่ถ้ามีความหลอกลวงและมีเล่ห์เหลี่ยม ใช้พระวจนะของพระเจ้าในทางที่ไม่ถูกต้องนั้นก็เป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงอวยพระพรนำเสียดายที่ผู้คนมากมายไม่เห็นความแตกต่าง เขาฟังคนเทศน์สอนแต่ก็แยกไม่ออกว่าเขาสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องหรือไม่ ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของท่านทำงานอย่างที่ควรจะทำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงประทานใจที่สามารถจำแนกให้แก่ท่าน

ไม่เพียงแต่ที่เราต้องมีความจริงใจในการรับใช้สิ่งสอนพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น เรายังต้องดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับคำเทศนาของเราด้วย เป็นการง่ายที่จะเทศน์อย่างหนึ่งและมีชีวิตอีกอย่างหนึ่ง 1 ทิโมธี 3:9,10 เปาโลเขียนเกี่ยวกับพวกมัคนายกว่า “และเป็นคนยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อด้วย จิตสำนึกว่าตนชอบ จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งมัคนายก” ลองดูในด้านใด? ก็คือลองดูว่าเขาดำเนินชีวิตตามความเชื่อของเขาหรือไม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งวลีที่ว่า “ยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อ ด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ” หมายความว่า ไม่เพียงแต่เชื่ออย่างถูกต้องเท่านั้น แต่จะต้องมีชีวิตที่สอดคล้องกับความเชื่อนั้นด้วย ดังนั้นสิ่งที่สำคัญคือเราต้องมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีถ้าเราจะเป็นผู้รับใช้แห่งพระวจนะของพระเจ้า ไม่บิดเบือนพระคำของพระองค์ให้มีความหมายเป็นอย่างอื่นไปคือสอนในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้กล่าวถึง ไม่มีนักเทศน์หรือครูวิคนใดควรเตรียมเรื่องที่จะพูดไว้ล่วงหน้า แล้วหาข้อพระคัมภีร์มาสนับสนุนเรื่องนั้น ๆ แต่จงเข้าไปถึงพระวจนะของพระเจ้าเสียก่อนว่าพระเจ้าจะทรงให้พูดเรื่องอะไร ต่อมาจึงเตรียมคำสอนหรือคำเทศนาจากพระวจนะนั้น

เผชิญการวิพากษ์วิจารณ์

จิตสำนึกผิดชอบมีความสำคัญในการรับใช้ของเรา ไม่เพียงแต่ในด้านการนำคนมาถึงพระเจ้าหรือวางแผนงาน หรือ รับใช้สิ่งสอนพระวจนะเท่านั้น แต่ວ່ายังมีความสำคัญในการเผชิญกับการถูกวิพากษ์วิจารณ์อีกด้วย

1 โครินธ์ 4:1-5 กล่าวว่า “ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้รักษาล้าลึกของพระเจ้า ฝ่ายผู้รักษาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน สำหรับข้าพเจ้า การที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะวินิจฉัยตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มีได้

วินิจฉัยตัวข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษาท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืด ให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าตามสมควร”

เปาโลถูกวิพากษ์วิจารณ์จากคริสตจักรเมืองโครินธ์มากพวกสมาชิกที่นั่นเปรียบเทียบกับท่านกับเปโตร หรือ อพอลโล พวกเขาบอกว่า เปาโลเขียนจดหมายแก่แต่เทศนาน่าเบื่อ มีการดำเนินชีวิตเปาโลและการงานของท่านต่าง ๆ นา ๆ เปาโลจึงกล่าวตอบว่า “คำวิพากษ์วิจารณ์ของพวกคุณไม่กระทบกระเทือนผมหรอก ใคร ๆ ก็วิจารณ์ผมได้ ผมเองก็ยังไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์ตัวเองเลย” คำว่า “รู้” ที่อยู่ในประโยคที่ว่า “เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด” มีรากศัพท์เดียวกันกับคำว่า “จิตสำนึกผิดชอบ” สิ่งที่ท่านกล่าวคือ “จิตสำนึกผิดชอบของผมไม่ได้ตำหนิผม กระนั้นก็ไม่ได้แสดงว่าผมชอบธรรม” กล่าวคือเป็นไปได้ที่เราไม่มีจิตสำนึกผิดชอบที่กล่าวโทษเรา แต่เรายังเป็นคนผิดอยู่ แต่สิ่งที่เปาโลกล่าวคือ “เมื่อคุณเผชิญกับคำติฉินนินทา และคุณรู้ว่าคุณไม่ผิด จิตสำนึกผิดชอบของคุณก็เสริมกำลังใจให้แก่คุณ และคุณก็ยืนหยัดอยู่ได้”

หลายปีมาแล้ว ดร.เอ.ดับบลิว.โทเซอร์ สอนบทเรียนที่ตีบทหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้า ท่านกล่าวว่า “อย่ากลัวคำวิพากษ์วิจารณ์ที่มีความจริงใจเลยเพราะว่ามันสามารถช่วยเหลือบางคนได้ ถ้าคนวิจารณ์เป็นฝ่ายผิด ท่านจะช่วยเขาได้ แต่ถ้าเขาเป็นฝ่ายถูก เขาก็ช่วยท่านได้” ดังนั้น คำวิพากษ์วิจารณ์ที่มีความจริงใจเป็นสิ่งที่ประโยชน์ แต่บ่อยครั้งในการทำงานมีคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่จริงใจและลอบกัดซึ่งสิ่งนี้เปาโลกล่าวว่า “ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของคุณไม่ตำหนิคุณ คุณก็สามารถรับมันได้เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยกับคุณ”

ต่อสู้คำสอนเท็จ

ด้านสุดท้ายที่เราจะต้องมีปัญญาในการใช้จิตสำนึกผิดชอบของเราขณะที่เรารับใช้พระเจ้าของเราก็คือ เราสามารถใช้ในการต่อสู้กับคำสอนผิด

1 ทิโมธี 1:18,19 กล่าวว่า “ดูก่อนทิโมธี บุตรของข้าพเจ้า คำกำชับนี้ ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งเสด็จถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นจะเป็นแรงใจให้ท่านสู้รบได้ดี จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกว่าตนชอบ ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง”

ท่านจะต่อสู้กับคำสอนผิดได้อย่างไร? ก็โดยความเชื่อและจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ด้วยพระวาทะของพระเจ้าและจิตสำนึกผิดชอบที่ดี ศาสนศาสตร์ของเราจะต้องมีความถูกต้อง และการดำเนินชีวิตของเราก็ต้องมีความถูกต้องด้วย มีบางคนคิดว่าเขาสามารถทำสงครามกับมารร้ายได้ทั้ง ๆ ที่เขามีจิตสำนึก

ผิดชอบที่แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกกับท่านว่าเมื่อมารร้ายพบกับจิตสำนึกผิดชอบที่แล้ว มันก็จัดการกับผู้นั้น และยึดเป็นหัวหน้าของมัน มารชาตนาไม่ชอบอะไรมากกว่าการที่มันจะพบกับผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ไม่ได้ใช้ชีวิตตรงกับคำเทศนาของเขา มันจะทำให้เขาเทศนาทราบเท่าที่เขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามคำเทศนาเท่านั้น นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นกับกษัตริย์ซาอูล พระองค์เริ่มค่อย ๆ เคลื่อนห่างออกจากพระคำของพระเจ้า และในที่สุดจบสิ้นลงด้วยความหายนะที่น่าอเน็จอนาจ

มารร้ายสามารถใช้นักเทศน์ที่เชื่อถือพระคัมภีร์อย่างถูกต้องให้เป็นเครื่องมือของมันด้วยการทำลายคำพยานของเขา ไม่มีอะไรที่จะบ่อนทำลายได้มากกว่าผู้รับใช้ที่ดีของพระเจ้าร่วงหล่นจากมาตรฐานที่ดีของชีวิต

จิตสำนึกผิดชอบเป็นอาวุธที่ทรงพลังในการต่อสู้กับคำสอนผิด และต่อสู้ในสงครามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้อ่านชีวประวัติของมาติน ลูเธอร์ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ท่านเป็นนักปฏิรูปผู้ยิ่งใหญ่ ครั้งหนึ่งเมื่อท่านถูกนำขึ้นศาล ท่านกล่าวว่า “ดังนั้นนอกเสียจาก...ที่ท่านจะพิสูจน์จากพระคัมภีร์...หรือด้วยเหตุผลที่จะแข็งแกร่งที่สุด...หรือจากข้อพระคัมภีร์ที่ข้าพเจ้าใช้กล่าวอ้าง...หรือชักจูงจิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าที่ผูกมัดอยู่กับพระวจนะของพระเจ้านี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถและจะไม่ยอมถอยหลัง เพราะไม่เป็นการปลอดภัยเลยที่คริสเตียนจะกล่าวสวนทางกับจิตสำนึกผิดชอบของตน นี่คือนี่จุดยืนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำเป็นอย่างอื่นไม่ได้ โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิดอาเมน”

ชายผู้นี้สามารถยืนหยัดต่อสู้ประชาชาติและผู้นำศาสนาทั้งหลายด้วยความอาจหาญได้อย่างไร? เพราะว่าท่านมีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี เมื่อจิตสำนึกผิดชอบของท่านผูกพันอยู่กับพระวจนะของพระเจ้า ท่านก็จะสามารถต่อสู้กับคำสอนผิดอย่างอาจหาญ

เราได้พิจารณาถึงด้านต่าง ๆ ที่จิตสำนึกผิดชอบของเรามีความสำคัญอย่างไร ถ้าเราจะนำคนมาถึงพระเจ้า จิตสำนึกผิดชอบของเราจะยืนยันกับเราว่าเรามีภาระและสนใจในชีวิตของผู้คน เราไม่เพียงแต่ออกไปนำวิญญาณและนับจำนวนเท่านั้น ถ้าเราจะวางแผนในการทำงาน จิตสำนึกผิดชอบของเราจะต้องเป็นพยานกับเราว่า เราไม่ได้ทำเพื่อยกตัวเอง และหาผลประโยชน์ใส่ตัว ถ้าเราจะรับใช้สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า จิตสำนึกผิดชอบของเราจะต้องเป็นพยานกับเราว่า เราไม่ได้บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า หรือใช้อย่างผิด ๆ ในทางหลอกลวง ขณะที่เราถูกวิพากษ์วิจารณ์ (ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเราทุกคน) เราก็ต้องแน่ใจว่า จิตสำนึกผิดชอบของเราสะอาด ไม่มีความมัวหมองใด ๆ ถ้าคำวิจารณ์ถูกต้องมันก็เป็นประโยชน์ต่อเราและช่วยเรา แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มันก็ไม่กระทบเรา จิตสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานกับเราว่า เรารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา สุดท้าย เมื่อเราทำ

สงครามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้กับคำสอนผิด จิตสำนึกผิดชอบของเราก็จะเป็นอาวุธที่มีพลังที่จะให้ชัยชนะแก่เรา

จิตสำนึกผิดชอบของท่านอยู่ในสภาพอย่างไรทุกวันนี้? จะไม่เป็นการดีสำหรับพวกเราทุกคนดอกหรือที่จะพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและสำรวจดูว่าเรามีจิตสำนึกผิดชอบที่ดีอยู่ ปราศจากสิ่งผิด หรือมีจิตสำนึกผิดชอบที่บริสุทธิ์หรือไม่? ถ้าเรามีจิตสำนึกผิดชอบที่ดี เราก็สามารถรับใช้พระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

บทที่ 8 จิตสำนึกผิดชอบและรัฐบาล

ในฐานะคริสเตียน เราเป็นพลเมืองแห่งแผ่นดินสวรรค์ แต่เราก็คงเป็นพลเมืองของประเทศของเราในโลกนี้ด้วย เราอาจเป็นผู้สัญจรไปมาและเป็นแขกแปลกหน้าในโลกนี้ แต่เราก็คงต้องเกี่ยวข้องกับผู้คนรอบตัวเรา และกับรัฐบาลที่ปกครองเราอยู่

พระคัมภีร์บทที่เป็นอมตะในเรื่องนี้คือโรม บทที่ 13 ที่กล่าวกับเราว่า “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น” (ข้อ 1) เปาโลระบุในที่นี้ว่าพระเจ้าเองทรงเป็นผู้สถาปนาการปกครองเหล่านี้ขึ้น และยังกล่าวถึงเหตุผลต่อไปอีกถึงสี่ประการว่าเหตุใดเราจึงควรเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองคือ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ (ข้อ 1-4) เพื่อเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบของเรา (ข้อ 5-7) เพื่อเห็นแก่ความรัก เพราะความรักก็ทำให้กฎหมาย หรือบัญญัติครบถ้วน (ข้อ 8-10) และเพราะเห็นแก่องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะการเสด็จมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว (ข้อ 11-14)

ข้าพเจ้าขอเน้นอยู่ในข้อ 5 นี้ที่ว่าเราควรอยู่ใต้กฎหมายบ้านเมืองเพราะเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบของเรา เป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอหรือไม่สำหรับคริสเตียนของเราที่จะไม่เชื่อฟังกฎหมายบ้านเมือง เพราะเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบของเรา? คำตอบก็คือ “ใช่” แต่เราต้องควรระมัดระวังอย่างยิ่งกับการกระทำเช่นนี้ การไม่เชื่อฟังกฎหมายของคริสเตียนนั้นมี แต่เราในฐานะคริสเตียนต้องระวังว่าจะปฏิบัติอย่างไรในด้านนี้

ตัวอย่างในจากพระคัมภีร์

ให้เราเริ่มต้นด้วยตัวอย่างบางตัวอย่างจากพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการละเมิดกฎหมายแต่ก็ยังคงเป็นผู้ที่เคารพกฎหมายอยู่

หญิงผดุงครรภ์ชาวฮีบรู และพ่อแม่ของโมเสส

ตามพระคัมภีร์ อพยพ 1 มีหญิงผดุงครรภ์ชาวฮีบรูบางคนได้รับบัญชาจากฟาโรห์ให้ฆ่าทารกเพศชายทุกคนเมื่อไปทำคลอดให้กับชาวยิว พวกเขาไม่ยอมทำตาม และเมื่อผลปรากฏออกมาพวกเขาต้องมีคำตอบ พวกเขาฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง ขณะเดียวกันกับที่พวกเขาเคารพกฎหมายบ้านเมืองพวกเขาก็จัดขึ้นต่อสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นกฎหมายที่ผิดพ่อแม่ของโมเสสก็อยู่ในทำนองเดียวกัน (ดู ฮีบรู 11:23)

ดาเนียลกับเพื่อน

ตามที่เราอ่านพบใน ดาเนียล 1 ดาเนียลและเพื่อน ๆ ปฏิเสธอาหารที่นำมาให้ ข้าพเจ้าชอบวิธีการที่เข้มงวดของพวกเขาในการแก้ปัญหา ดาเนียลไม่ได้ทำตัวเป็นคนเจ้าปัญหาและก็ไม่ได้พยายามที่จะทำให้ผู้ที่รับผิดชอบต้องเสียหน้า ตรงกันข้าม ดาเนียลพยายามอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ท่านปฏิเสธอาหารที่ได้ถวายแก่รูปเคารพแล้ว อาหารที่ไม่ผ่านพิธีกรรมพวกเขารับประทานได้ท่านขัดขืนคำสั่ง แต่ก็ยังเคารพกฎหมายของรัฐบาล

ในดาเนียลบทที่ 6 เราอ่านพบว่ามีกฏหมายห้ามผู้คนอธิษฐานขอต่อผู้หนึ่งผู้ใดยกเว้นขอต่อกษัตริย์เท่านั้นเป็นเวลา 30 วัน แน่นนอน ดาเนียลทำผิดกฎหมายนี้ ท่านยังอธิษฐานตามเวลาปกติของท่าน ท่านถูกจับและถูกโยนลงในถ้ำสิงโต แต่พระเจ้าก็ได้ทรงช่วยกู้ท่านออกจากถ้ำสิงโต และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปเพราะชีวิตของท่าน ดาเนียลเคารพกฎหมาย แต่ก็ไม่ยอมทำตามกฎหมายที่ท่านรู้ว่าเป็นกฎหมายที่ผิด

เยเรมีย์

เมื่อท่านอ่านหนังสือเยเรมีย์ ท่านจะพบว่าผู้เผยพระวจนะผู้นี้ทำผิดกฎหมายเป็นประจำ เช่น ท่านกล่าวว่าบ้านเมืองของท่านควรที่จะยอมจำนนต่อบาบิโลน ผู้คนพากันกล่าวว่าท่านเป็นกบฏต่อประเทศของท่าน ลองจินตนาการว่าการยอมจำนนต่อบาบิโลนจะเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่ท่านพูดไปนั้นเป็นถ้อยคำที่มาจากพระเจ้า เยเรมีย์จึงต้องเดินสวนทางกับนักการเมืองในสมัยของท่าน ท่านปฏิเสธที่จะเห็นด้วยกับนักการเมืองในเวลานั้นต่อการที่จะเป็นพันธมิตรกับผู้ที่ไม่สามารถช่วยกษัตริย์ของตนให้พ้นจากปัญหาการเมืองในเวลานั้นได้ ท่านจึงเป็นเหมือนกับคนทรยศในเวลานั้น ท่านจึงถูกจับขังไว้ในคุก แต่ท่านก็ยังเป็นคนที่ยืนหยัดถึงความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า

เปโตรและบรรดาอัครทูต

ข้าพเจ้าคิดว่าตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่เห็นจะไม่มีตัวอย่างใดเกินเรื่องของเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ ในกิจการบทที่ 4 พวกเขาถูกจับกุม และต้องยืนอยู่และให้การต่อหน้าสภาแซนเฮดริน “ฝ่ายเปโตรกับยอห์นตอบเขาว่า จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าข้าพเจ้าควรจะเชื่อฟังท่าน หรือควรจะเชื่อฟังพระเจ้าของท่านทั้งหลายพิจารณาดูซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” (ข้อ 19-20) “ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่น ๆ ตอบว่า ข้าพเจ้าจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กิจการ 5:29) พวกเขามีความเคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง แต่ไม่เชื่อฟังคำสั่งบางอย่าง

มีตัวอย่างต่าง ๆ จากพระคัมภีร์ที่ทำให้สิ่งที่เราทราบกันทุกวันนี้ว่าเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เชื่อฟังกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งมีศัพท์พิเศษที่เรียกว่า “Civil disobedience” ในบทความซึ่งเขียนขึ้นโดยนักธรรม

ชาตินิยมชาวอเมริกาชื่อ เฮนรี เดวิด ธอโร (Henry David Thoreau) ชาวอเมริกาผู้นี้ไม่ยอมเสียภาษี เลือกลงเพราะไม่สนับสนุนสงครามเม็กซิกัน ผลก็คือถูกจำคุกหนึ่งคืนที่เมืองคอนคอร์ด รัฐแมสซาชูเซตส์ ท่านก็เลยเริ่มต้นสิ่งที่เรียกว่า Civil disobedience หรือการไม่ยอมเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองนี้ เมื่อ คานธี อ่านพบบทความของเขาก็้นำวิธีการดังกล่าวไปใช้ปลดออกประเทศอินเดียของตน นักสิทธิมนุษยชนหลายคนในปัจจุบันก็ทำตามหลักการของธอโรนี่เหมือนกัน

หลักการที่น่าติดตาม

จากตัวอย่างต่าง ๆ ที่กล่าวมาเราจะรวบรวมหลักการต่าง ๆ สำหรับการนำมาใช้ การรู้ถึงหลักการเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ครอบครองทั้งหมด

ถ้าท่านจะติดตามหลักการไม่ยอมเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองนี้ขอให้แน่ใจว่าจิตสำนึกผิดชอบของท่านครอบครองทุกส่วนในชีวิตของท่าน ไม่ใช่เพียงในด้านหนึ่งด้านใดเท่านั้น

ข้าพเจ้าอ่านพบเรื่องราวของพวกนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ปฏิเสธ ไม่ยอมเข้ารับราชการทหาร เพราะเหตุผลที่ว่าขัดต่อจิตสำนึกผิดชอบของตน แต่จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขารู้สึกอะไรเมื่อพวกเขาจะมาเหล่า ขัรบรถเร็วเกินพิกัดและเกิดอุบัติเหตุ หรือเมื่อพวกเขาโกงข้อสอบ ข้าพเจ้าเคยได้ยินว่ามีบางขณะที่จิตสำนึกผิดชอบของบางคนจะไวต่อเรื่องสงครามเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่มีความไวในเรื่องอื่นเลย แม้แต่เรื่องเดียว

ดังนั้น หลักประการที่หนึ่งก็คือ จิตสำนึกผิดชอบจะต้องครอบครองถึงทุก ๆ ด้าน ถ้าเราจะไม่ยอมเชื่อฟังกฎหมายโดยอ้างจิตสำนึกผิดชอบ ถ้าข้าพเจ้าเห็นบางคนที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง ยำเกรงพระเจ้า และมีจิตสำนึกผิดชอบนำชีวิตประจำวันของเขา และเมื่อคนผู้นี้ปฏิเสธ ไม่ยอมไปสงคราม ข้าพเจ้าจะยอมรับการปฏิเสธของเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าการไปสงครามนั้นเป็นสิ่งที่ขัดกับจิตสำนึกผิดชอบของเขาจริง ๆ และเขาก็มีความจริงใจในเรื่องดังกล่าว

ท่านอาจสนใจว่านักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่อย่าง ดี.แอล.มูดี อาจเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายเพราะจิตสำนึกผิดชอบของตนได้ ท่านได้กล่าวว่า ท่านไม่สามารถถือปืนได้ มีผู้คนจำนวนมากมายที่ไม่ยอมเข้าสงคราม เพราะจิตสำนึกผิดชอบของตน แต่เขาสามารถช่วยเหลือในทางอื่นได้ เช่นช่วยในโรงพยาบาลได้ แต่ไม่ใช่การถืออาวุธ

ถ้าจิตสำนึกผิดชอบของท่านครอบครองทุกส่วนในชีวิตของท่าน และท่านเสาะหาหนทางที่จะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า นั่นแหละ ท่านจึงจะเหมาะสมที่จะเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎหมายเพราะเหตุจิตสำนึกผิดชอบของท่านได้

ความเชื่อถือในพระคัมภีร์

ประการที่สอง การไม่เชื่อฟังของท่านจะต้องมีรากฐานที่มาจากพระคัมภีร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การไม่เชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองของท่านจะต้องเกิดจากการเลือกเชื่อฟังกฎหมายของพระเจ้ามากกว่า พวกเขาผิดคุณธรรมรู้ว่าการฆ่าทารกนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ คาเนียลทราบว่าคุณไม่สามารถรับประทานอาหารที่เป็นของต้องห้ามสำหรับพวกยิว และท่านทราบว่าท่านจะอธิษฐานต่อมนุษย์แทนพระเจ้าไม่ได้ พระคำของพระเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าการกราบไหว้รูปเคารพเป็นสิ่งที่ผิดชายหนุ่มทั้งสามที่ถูกโยนลงในเตาไฟทราบอย่างชัดเจนว่าการกราบไหว้รูปเคารพเป็นสิ่งที่ผิด

พวกอัครทูตได้รับพระบัญชาให้เทศนา เริ่มต้นตั้งแต่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขามีสิทธิอำนาจอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับสิ่งที่เขาเชื่อถือ

มีบางด้านในกฎหมายบ้านเมืองและการเมืองที่คนที่รักพระเจ้าไม่เห็นพ้องต้องกัน ขออย่าให้เรื่องที่แตกต่างกันทางความคิดเช่นนี้เป็นอุปสรรคต่อความสามัคคีธรรมคริสเตียนหรือเรื่องราวฝ่ายวิญญาณ ถ้าท่านมีหลักในพระคัมภีร์ตามจุดยืนที่ท่านเชื่อถือก็จงยึดถือไว้ให้มั่นเถิด แต่อย่ายึดเยียดความคิดของท่านให้กับคนอื่นเลย เพราะคนที่รักพระเจ้าคนอื่น ๆ อาจไม่เห็นด้วยกับจุดยืนของท่านก็ได้ แต่ในเรื่องทั่ว ๆ ไปหลายอย่างในชีวิตที่พระคำของพระเจ้ากล่าวไว้อย่างชัดเจนและเจาะจง เช่น อย่าฆ่าคน อย่าลักขโมย หรืออย่ากราบไหว้รูปเคารพ เป็นต้น

สุขภาพ

การที่จะไม่ยอมทำตามกฎหมายเป็นสิ่งที่ต้องการความกล้าหาญอย่างมากทีเดียว แต่ให้แน่ใจว่าให้ท่านใช้ความกล้าของท่านด้วยความสุภาพ ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในแต่ละคนที่เราพบในพระคัมภีร์ว่าเมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟังกฎหมายของบ้านเมืองพวกเขาแสดงความสุขภาพ อ่อนน้อมและความรัก พวกเขาไม่ได้ทำตนเป็นคนขวางโลก หรือเหมือนกับทหารที่มีแต่ความกระด้าง แต่พวกเขาทำตรงกันข้ามกับที่กล่าวมา พวกเขายอมสละและให้ความร่วมมือจนถึงที่สุดอย่างมีความนับถือผู้ที่มิอำนาจ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่เราจะเป็นผู้ที่เคารพผู้มีอำนาจแต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมาย และเป็นไปได้ที่จะเชื่อฟังพระเจ้าแต่ขณะเดียวกันต้องจัดขึ้นมนุษย์

คาเนียลอาจทำให้ผู้คุมตกอยู่ในปัญหาก็ได้ แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น ท่านกล่าวกับเขาว่า “ขอลองดูพวกผมสักสิบวันก่อนและถ้าไม่เกิดผลก็ค่อยหาวิธีใหม่ก็แล้วกัน” คาเนียลไม่มีสิทธิ์ที่จะก่อปัญหาให้กับผู้คุม และท่านก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะก่อปัญหาให้กับใครเพราะเหตุจิตสำนึกผิดชอบของท่านเหมือนกัน เราจะต้องเคารพจิตสำนึกผิดชอบของคนอื่นด้วย

ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นเหตุให้เปาโลเขียนสนับสนุนให้อิทธิฐานเพื่อผู้ครอบครองที่ว่า “เหตุฉะนั้น ก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอร้องท่านทั้งหลายให้วิงวอนอิทธิฐานทุกขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง เพื่อภักดิ์รับทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย และสงบสุข ในทางธรรมและอย่างนอบน้อม” (1 ทิโมธี 2:1,2)

โอกาสในการเป็นพยาน

ถ้าท่านมีโอกาสนี้ที่จะฝ่าฝืนกฎหมายเพราะจิตสำนึกผิดชอบของท่าน ขอให้แน่ใจว่าจะมีโอกาสนี้เป็นพยานถึงความเชื่อของท่านด้วย เรื่องนี้สำคัญมาก คือไม่เพียงแต่ว่าเราจะคัดค้านกฎหมายที่ไม่ดีเท่านั้น แต่เราเสาะหาหนทางที่จะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าของเรา ทุกสิ่งที่เราทำในฐานะคริสเตียนมีผลกระทบต่อทัศนคติของผู้คนต่อพระกัมภีร์ และผลกระทบต่อทัศนคติของผู้คนต่อคริสเตียนรวมทั้งกระทบต่อพระกิตติคุณในภาพรวมด้วย ข้าพเจ้าจะต้องถามตัวเองว่า “เมื่อข้าพเจ้าเสร็จสิ้นการต่อสู้แล้ว มันจะเป็นการง่ายขึ้นที่ผู้คนจะเข้าถึงพระเยซูคริสต์เจ้าไหม? จะเป็นพยานต่อพวกเขาง่ายขึ้นไหม? และพระเจ้าจะได้รับพระเกียรติไหม?”

ทิตัส 3:1,2 กล่าวว่า “จงเตือนเขาให้นอบน้อมต่อเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เชื่อฟังและพร้อมที่จะปฏิบัติงานสัมมาอาชีพใด ๆ อย่าให้เขาว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกันแต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงอหิชาศย์ไมตรีอันดีงาม” ข้อความนี้ทำได้ไม่ง่ายเลย แต่ไม่ยากที่จะเข้าใจเหมือนกัน เมื่อผู้ที่กล่าวอ้างว่าฝ่าฝืนกฎหมายเพราะจิตสำนึกผิดชอบของตนเริ่มต่อสู้ด้วยความศรัทธาที่ร้อน ลอบกัดและเห็นแก่ตัว ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะเชื่ออยากว่าเขาจะมีจิตสำนึกผิดชอบที่บริสุทธิ์หมดจด ดังนั้นเราจึงควรหาโอกาสในการเป็นพยานในเหตุการณ์เหล่านี้

พวกผดุงครรภ์ของชาวยิวเหล่านั้นนำการถวายพระเกียรติมาสู่พระเจ้า ดาเนียลก็นำพระเกียรติมาสู่พระเจ้า พวกอัครทูตก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผู้คนก็ได้รับความรอดเพราะทำที่และการแสดงออกของพวกเขา ข้าพเจ้าเกรงว่า ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายเพราะจิตสำนึกผิดชอบบางรายเป็นเพียงการแสดงออกของความเห็นแก่ตัวของเขาให้ปรากฏเท่านั้น เขาเพียงอาจไม่ชอบรัฐบาล และเขาก็เอาจิตสำนึกผิดชอบของเขาอย่างเพื่อปกปิดความหลอกลวงของตนเอาไว้เท่านั้น

ตัวอย่างของพระคริสต์

จงตามแบบอย่างของพระคริสต์ 1 เปโตร 2:13-15 เปโตรกล่าวอย่างชัดเจนถึงความถ่อมพระองค์และความสุภาพของพระเยซูคริสต์ไว้ โดยที่พระองค์ทรงยอมให้ถูกกระทำอย่างป่าเถื่อน และพระองค์ก็ทรงทนเอาเพราะเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบ เปโตรกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมหาดินหรือผู้มีอำนาจ

ยั้ง หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากมหาจักรพรรดิ ให้ลงโทษผู้กระทำชั่วและยกย่องคนที่ประพฤติดี เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่งของคนโง่เหล่านี้ด้วยการประพฤติดี” เราไม่ควรที่จะเป็นคนปากมาก และชูก่าขึ้นต่อสู้แต่เราควรตามรอยพระบาทของพระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสูญเสียสิทธิทางกฎหมายทุกอย่าง เฮโรดไม่ได้ช่วยพระองค์ ปีลาตก็ไม่ได้ช่วยพระองค์ ยั้งพวกปุโรหิตยิวด้วยกันก็ไม่ได้ช่วยพระองค์เลย พระองค์ทางต้องผ่านศาลสถิตยุติธรรมถึงสามศาล ของเฮโรด ของปีลาตและศาลแซนเฮดริน พระองค์ทรงสูญเสียสิทธิทุกอย่าง กระนั้นพระองค์ยังทรงยอมเชื่อฟังพระบิดาด้วยความถ่อมพระองค์เราจึงควรตามรอยพระบาทของพระองค์

พันธกรณีและการสร้างสันติ

ข้าพเจ้าขอสรุปในสองประการดังต่อไปนี้คือ ประการแรกเราควรที่จะต้องคืนให้กับซีซาร์ในของซึ่งเป็นของซีซาร์ (มัทธิว 22:15-22) เรามีพันธกรณีบางอย่างที่ต้องทำ ข้าพเจ้าชื่นชอบในการป้องกันภัยของตำรวจและพนักงานดับเพลิง ซึ่งชอบกับถนนที่ข้าพเจ้าใช้ กับเทศบาลท้องถิ่น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงควรมีส่วนในการแบ่งปันความรับผิดชอบด้วย สิ่งที่เราควรให้แก่ซีซาร์เราจงให้แก่ซีซาร์ และสิ่งที่ควรถวายแด่พระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า และเมื่อทั้งสองมีความขัดแย้งกันเราจะต้องเลือกเอาพระเจ้าก่อน แต่จงแน่ใจว่าจะทำลงไปตามวิธีของพระเจ้า และมีรากฐานอยู่บนพระวาระของพระองค์

ประการที่สอง โรม 12:18 กล่าวว่า “ถ้าเป็นไปได้ คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” บางครั้งก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำอย่างนั้น แต่ถ้าเป็นไปได้ เราจะต้องสร้างสันติข้าพเจ้าคิดว่าเปาโลเสนอใน โรม 12:18 ว่า ก่อนที่จะประกาศสงคราม จงพยายามสร้างสันติเสียก่อน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดาเนียลทำ เป็นสิ่งที่เปาโลทำ แต่ถ้าคนอื่นประกาศสงครามเราก็ช่วยอะไรไม่ได้

เราจะต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ แต่ขอให้ระวังให้ดีว่าการเชื่อฟังพระเจ้านั้นจะต้องถวายพระเกียรติแด่พระองค์ด้วย และเมื่อเราจะต้องฝ่าฝืนกฎหมายเพราะจิตสำนึกผิดชอบของเรา พระเจ้าจะได้รับพระเกียรติ

Meet Your Conscience

ท่านไม่สามารถหลีกเลี่ยง

ท่านจะต้องอยู่กับจิตสำนึกผิดชอบของท่าน

ท่านอาจจะโต้แย้งกับมัน

ท่านอาจทำให้จิตสำนึกผิดชอบของท่านมัวหมอง

หรือทำให้จิตสำนึกผิดชอบของท่านแข็งแกร่งได้

แต่ท่านไม่สามารถขจัดออกไปจากตัวท่านได้เลย